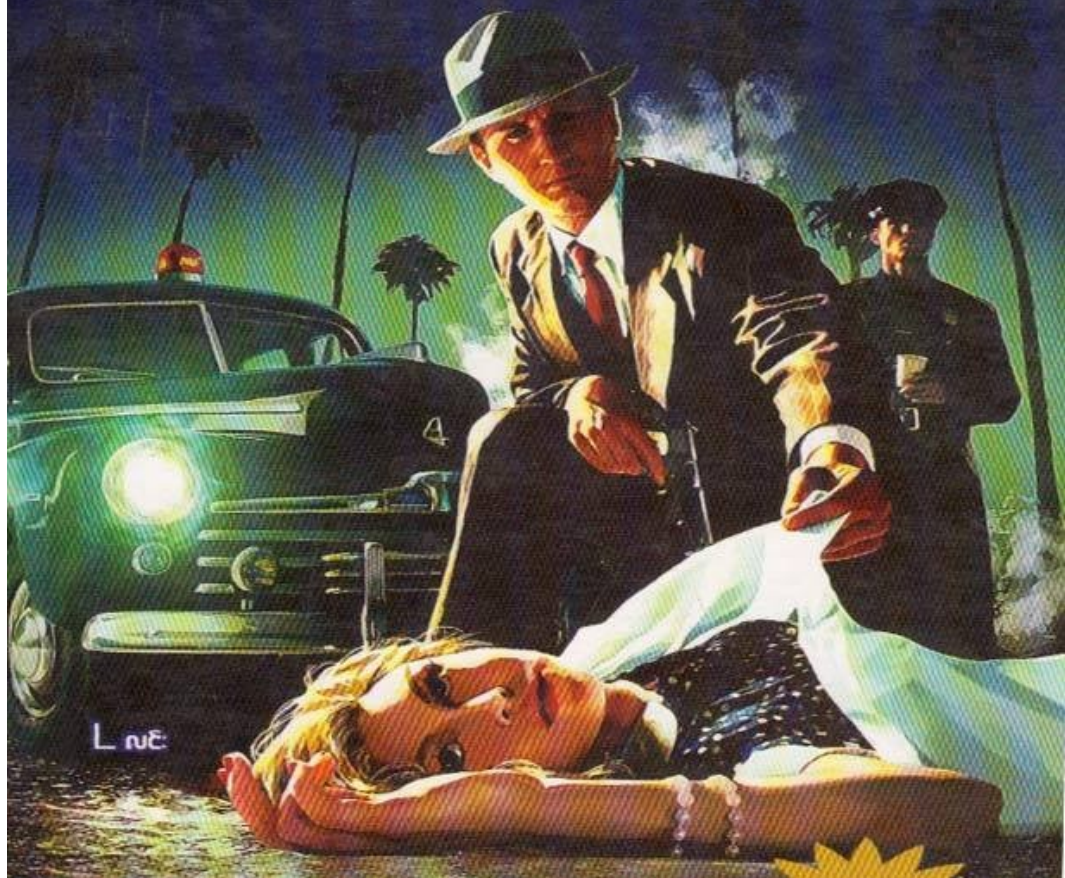

ဂန္ထီရတပေမှာ ယနေ့အအောင်မြင်ဆုံးတရားဆရာ

မင်းမြတ်သူရ

၏ကလောင်ခွဲစစ်စစ်
ရွှေချမ်းသာ
ရဲကလူ ပြာဗုမကြောက်

L nE

မင်းမြတ်သုရ၏ ကလောင်ခွဲစစ်စစ် ရွှေချမ်းသာ

ဇရဲကလူ ဖြာပူမကြောက်

မြို့ပေါ်၌ ဖြစ်ပွားသော သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဝန်ထောက်ဦးဘကျော် သည် အင်စပက်တော်လှမိုးကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး

“ဒီမြို့ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုဖြစ်တာ ဒါပထမဦးဆုံးပဲ၊ မနက်ဖြန်ထုတ်မယ့် သတင်းစာတွေမှာ ဒီအမှုကို မိုးလောက်ကြီးချဲ့ပြီး ရေးကြလိမ့်မယ်၊ အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ မင်းပဲတာဝန် ယူစေချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်မိ၏ ။ ဤအမှုကို မိမိလက်ရှောင်နေလို့ မရတော့ပါလား။

ဝန်ထောက် ဦးဘကျော်က ဆက်လက်၍

“သတင်းစာတွေအားလုံး ဂရုစိုက်တဲ့အမှုဖြစ်နေလို့ တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းမိဖို့လိုတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ယောင်ယမ်း၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“မြတ်စွာဘုရား...ဒီအမှုမပေါ်ရင် ငါခေါင်းကို သံတူနဲ့ အနှိပ်ခံရတော့မှာပါလား”

ဟုတွေးလိုက်မိ၏ ။

ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်က မြန်မာပြည်မြေပုံကားချပ်ကြီးကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍

“တရားခံဟာ ကမ္ဘာမြေအဆုံးကိုပဲရောက်နေပါစေ၊ မရ ရအောင်ရှာပြီး ဖမ်းရမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ အင်စပက်တော် လှမိုးသည် ဝန်ထောက် မင်းရုံးခန်းထဲမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီးထွက်လာလေ၏။

ခရိုင်မြို့တစ်မြို့မှာ သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု ဖြစ်တာ အဆန်းတကြယ်ကိစ္စမဟုတ်၊ သို့သော်နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာတွေမှာ သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုတရားခံဘယ်သူလဲဟု စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ချဲ့ကားပြီးရေးကြလိမ့်မည်။

ချောမောလှပသော အငြိမ့်သမလေး နီလာမြိုင်ကို ဘယ်သူ သတ်သနည်းဟု လိုသည်ထက်ပို၍ ရေးဖွဲ့ကြဦးမည်။ ထိုအချက်သည် သတင်းစာများ၏ ထုံးစံဖြစ်၏။ အသတ်ခံရသူ သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ထိုအမျိုးသမီးသည် အသက် ၃၀ အောက်ဆိုလျှင် ချောမောလှပသော မိန်းမလှလေးဟု မျက်လုံးမှိတ်ရေးကြမှာ သေချာ၏။

ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော် အဘိုးကြီးအဖွားကြီး လင်မယားနှင့်ယိမ်းသမလေး နီလာမြိုင်ကို ဘယ်သူသတ်သနည်း။ အသတ်ခံရသော ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော် လင်မယား၏ တစ်ဦးတည်း သောသား တာတီးပျောက်ဆုံးနေ၏။ တာတီးမည်သည့် အရပ်သို့ရောက်ရှိသနည်း။

တာတီးနှင့် ယိမ်းသမလေး နီလာမြိုင်တွဲသားတွဲလာ လုပ်နေသည်ကို ဂရုပြုမိသူများရှိ၏။

သုံးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုသည် ငွေကြောင့်ဖြစ်ပွားခြင်းမဟုတ်၊ ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော် လင်မယား၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာများ နေရာမယွင်းရှိနေ၏။

အဘိုးကြီး၊အဘွားကြီး အိမ်ကို ဓားပြတိုက်သွားခြင်းလည်းမဟုတ်၊

ရန်ငြိုးရန်စကြောင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းလည်း မဟုတ်တာသေချာ၏။

ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော် အဘိုးကြီး အဘွားကြီး၌ မည်သည့်
ရန်ငြိုးရန်စမျှ မရှိကြောင်းစုံစမ်း တွေ့ရှိနေ၏။ ယိမ်းသမလေး နီလာမြိုင်ကမူ
ယောက်ျားတကာနှင့် အရှုပ်အရှင်းရှိမှာသေချာ၏။ နီလာမြိုင်နှင့် ပတ်သက်ဖူးသော
တစ်ယောက်ယောက်က လူသတ်မှုများကို ကျူးလွန်သွားခြင်း ပေလား။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တွေးရင်း ခေါင်းထဲတွင် နောက်ကျိလာပြီး
လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ အိမ်ကြီးသို့ သူ၏ ဂျစ်ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ အိမ်ကြီးသို့ တတိယအကြိမ် ရောက်ရှိခြင်းဖြစ်၏။
ထိုအိမ်ကြီးသည် အတော်အသင့်ခမ်းနားထည်ဝါသဖြင့် အင်စပက်တော်
အဘိုးကြီးသည် ပင်စင်စားဖြစ်သော်လည်း ဥစ္စာစီးပွားတောင့်တင်းပုံရ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မိမိ၏ အနီးမှ တကောက်ကောက်
လိုက်နေသော ပုလိပ်သားလေးကို အိမ်ထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။
ဤမြို့ရှိပုလိပ်များ အလွန်ညံ့ဖျင်း၏ သူတို့ ကြောင့် သဲလွန်စတွေ
အများကြီးဆုံးရှုံးလိုက်ရ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ
လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ နေရာများကို စိတ်ကူးပုံဖော်ကြည့်၏။ ဧည့်ခန်းနံရံ၌
အင်္ဂလန်လုပ် ဓါတ်စက်ကြီးတစ်လုံးရှိ၏။ ဓါတ်စက်ထဲ၌
ဓါတ်ပြားတပ်လျက်သားရှိသဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ကရင်မောင်နှမပြဇာတ်
ဓါတ်ပြားဖြစ်နေ၏။

ဓါတ်စက်နှင့် အနီးဆုံးနေရာရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်၌
ပင်စင်စားအင်စပက်တော် အဘိုးကြီးထိုင်မှာ သေချာသည်။ လူသတ်သမားသည်
အဘိုးကြီးကို ဦးစွာရှင်း၏။ အဘိုးကြီးအနီး၌ ကွမ်းယာနေသော အဘွားကြီးရှိနေ၏
။ အဘွားကြီး၏ ကွမ်းအစ်ကလေး အခန်းထောင့် လိမ့်သွား၏။ ကွမ်းအစ်ပေါ်တွင်
အဘွားကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ သွေးစက်များရှိ၏။

လူသတ်မှုများရုတ်တရက်ဖြစ်ပွားသဖြင့် အငြိမ့်သမလေး နီလာမြိုင် အလန့်တကြားအော်၍ အိမ်အပြင်သို့ ပြေးထွက်ရန် ကြိုးစားပုံရ၏။ သို့သော် လူသတ်သမားက သူမထက် ပိုမိုမြန်ဆန်ပြီး နောက်ကျောကို ဓားဖြင့်စိုက်ချလိုက်၏။ ။ ဓားသွားသည် နောက်ကျောမှ ဖောက်၍ ကံဆိုးစွာဖြင့် နှလုံးမှာ စိုက်ဝင်သွား၏။ ။

အငြိမ့်သမလေး တစ်ချက်တည်းဖြင့် အသက်ထွက်သွားပုံရ၏။ ။ လူသတ်သမားသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ကျူးလွန်ပြီး ထိုနေရာမှ ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့၏။ ။ ထိုအချိန်၌ သေသူအင်စပက်တော် အဘိုးကြီး လင်မယား၏ သားတာတီးဘယ်ကို ရောက်နေသလဲမသိ။ ယခုအချိန်အထိ တာတီးသက်ရှိထင်ရှားရှိမှရှိပါလေစွ။

အဘိုးကြီးအဘွားကြီး၏ သား တာတီးနှင့် အငြိမ့်သမလေးနီလာမြိုင်တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေတာ တစ်မြို့လုံးအသိဖြစ်၏။ ။

ယခင်က ကြုံတွေ့ခဲ့သော အမှုများတွင် အသတ်ခံရသူသည် မိမိနှင့် မည်သည့်အခါမျှ သိကျွမ်းသူ မဟုတ်ခဲ့ချေ။ ယခုအသတ်ခံရသော အငြိမ့်သမလေး နီလာမြိုင်သည် မိမိနှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်နေလေ၏ ကံဆိုးလှပါတကား။

...

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိသော အကြော်ဆိုင်လေး၌ ဝင်၍ ဘူးသီးကြော် တစ်ပွဲမှာစား၏။ ။ ဘူသီးကြော်စားရင်း အကြော်သည် အဒေါ်ကြီးထံတွင် တာတီး၏ အကြောင်းကိုစုံစမ်း၏။ ။ အကြော်သည် အဒေါ်ကြီးက

“တာတီးဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အပေါင်းအသင်းသိပ်မလုပ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်းနေတာများတယ်၊ သူ့ကို ရူးနှမ်းနှမ်း ကောင်လေလို့ပြောကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာကြောင့် ရူးနှမ်းနှမ်းကောင်လေးလို့ပြောကြတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အကြော်သည်အဘွားကြီးက

“သူ့ကို ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်ကြီးက စာမေးပွဲအကြိမ်ကြိမ်ကျလို့

ကျောင်းမထားတော့ဘူး၊ တာတီးကကျောင်းမတက်ရလဲ ဂရုမစိုက်ဘူး

အချိန်ပြည့်ဘာဂျာမှုတ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ၊ တာတီးက အရပ်ထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မပေါင်းဘူးဆိုပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့ အကြော်ကိုတော့ ကြိုက်တယ်၊

ဆိုင်ကိုဘာဂျာလေးမှုတ်ပြီး အကြော်လာဝယ်လေ့ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်ကြီးက စီးပွားရေး ကောင်းပုံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်စေမထားဘူး နော်”

ဟုပြောလေ၏ ။ အကြော်သည် အဒေါ်ကြီးက

“အင်စပက်တော်ကတော်ကြီးက အိမ်စေတွေနဲ့

အမြဲရန်ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ဒါကြောင့် သူတို့ အိမ်မှာနေဝံ့တဲ့ အိမ်စေမရှိဘူး၊

အင်စပက်တော်ကြီး အိမ်ကသတင်းကို ကြားတော့ဒေါ်ကြီးတို့

အသည်းထိတ်လိုက်တာ၊ သူတို့လင်မယားမှာ ရန်ငြိုးရန်စလဲမရှိပါဘူး၊ ဘယ်လိုလူက

ရက်ရက် စက်စက်လုပ်သွားသလဲ မသိဘူး။ ယိမ်းသမလေး နီလာမြိုင်ကတော့

မြို့ပေါ်က ကာလသားတွေနဲ့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ ဒါပေမဲ့ နီလာမြိုင်ကိုလဲ

ပက်ပက်စက်စက်လုပ်မဲ့လူမရှိ ပါဘူး။”

ဟုထင်မြင်ချက်ပေးလေ၏ ။ အင်စပက်တော် လှမိုးသည် အကြော်သည်

အဒေါ်ကြီးထံမှာ လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်သော သဲလွန်စများကို ရှိလိုက်လေ၏ ။

မြို့ခံပုလိပ်များ၏ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ နေရာ၌

ခြေရာများ ရှုပ်ပွနေ၏ ။လသသတ်သမား၏ သဲလွန်စကို

ရှာဖွေရအလွန်ခက်ခဲသွား၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးအတွက် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆုံးလမ်းသာ ကျန်တော့၏။ ထိုလမ်းမှာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး၏ ပျောက်ဆုံးနေသော သားဖြစ်သူ တာတီးကို ရှာဖွေရန်ဖြစ်၏။ တာတီးအဘယ်ကြောင့် မြို့က ပျောက်နေရသနည်း။ သုံးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုသည် တာတီးနှင့်ပတ်သက်နေသလား။ သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု၏ တရားခံသည် တာတီးပင် ဖြစ်လေသလား။ တာတီးသည် အဘိုးကြီးအဘွားကြီး လင်မယား၏ သားအရင်း ဖြစ်၏။ ဤမြို့၌ တာတီးရှိမနေခြင်းမှာ ခရီးသွားနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ မြို့နှင့်အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူငယ်ချင်းများ၏ ရွာသို့တာတီ အလည်သွားနေခြင်းပေလော၊ သို့မဟုတ် အနီးအနားမြို့များရှိ မိန်းမများထံသို့နောက်ပိုးရူးလုပ်နေခြင်းပေလော၊ အင်စပက်တော် လှမိုးသည် ယိမ်းသမလေး နီလာမြိုင်၏ မျက်နှာကို မြင်မိပြီး ကရုဏာစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ယိမ်းသမလေးရယ်”

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် သေဆုံးသွားသော ယိမ်းသမလေး နီလာမြိုင်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို မြင်ယောင်လာ၏။ ဤမြို့သို့ အင်စပက်တော်လှမိုး ပြောင်းလာစက ပုလိပ်ဌာန ကပေးသော အခန်းကို မလိုချင်သဖြင့်မြို့စွန်ရှိ အနီရောင်တိုက်အိမ်ကြီးကို ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့၏။

ထိုသို့မြို့ပြင်သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်၍ နေထိုင်ရခြင်းမှာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ပန်းချီဝါသနာရှင် တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ပန်းချီဆွဲလို၍ ဖြစ်၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးမြို့သို့ရောက်ပြီး တစ်ပတ်မပြည့်မီ မြို့ပြင်ထွက်၍ ပန်းချီဆွဲခဲ့၏။ ထိုသို့ ပန်းချီဆွဲရင် ယိမ်းသမလေး နီလာမြိုင်နှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ကြ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မြို့ပြင်ရှိ ထုံးစေတီဖြူလေး နောက်ခံပြီး
စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပန်းချီရေးဆွဲနေစဉ် သူ၏ အနီးသို့မိန်းမလှလေး
နီလာမြိုင်ရောက်ရှိလာ၏။ နီလာမြိုင်သည် ယိမ်းသမ ဝီဝီ ရဲတင်းသော အပြုအမူနှင့်
အင်စပက်တော်လှမိုး၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး

“ဒီမှာ ပန်းချီဆရာ ကျွန်မပုံကို ပန်းချီဆွဲလို့ မရဘူးလား။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်လူပုံတွေကို ဆွဲလေ့မရှိဘူး၊ တောတောင်တွေပဲ ဆွဲလေ့ ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ နီလာမြိုင်က နှုတ်ခမ်းကို မဲ့၍

“ကျွန်မလို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ကိုတော့ ရှင်ဆွဲသင့်ပါတယ်၊

ဒီမြို့မှာ ကျွန်မပုံကို ဆွဲချင်တဲ့ ပန်းချီဆရာတွေ အများကြီးရင့်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မိန်းကလေး၏ မိမိကိုယ်မိမိ
အထင်ကြီးသော လေသံကြောင့် အမြင်ကတ်သွားပြီး

“ဒါဆိုရင်လဲ အဲဒီ ပန်းချီဆရာတွေ သွားဆွဲခိုင်းပေါ့၊ ငါ ကတော့ လူပုံကို
ဘယ်တော့မှ မဆွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နီလာမြိုင်က နှုတ်ခမ်းကို မဲ့၍

“ဒီမြို့မှာ နီလာမြိုင်ဆိုရင် ယောက်ျားတိုင်းက မက်မောကြတယ်၊

ရှင်နောက်တော့မှ နီလာမြိုင်ရဲ့ ပန်းချီပုံကို ငါမဆွဲလိုက်လေခြင်းဆိုပြီး
နောင်တရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မိန်းမပျို၏

စကားအပြောအဆိုရိုင်းပြမှုကြောင့် ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“ဒီမှာ ကျုပ်ရှေ့က ထွက်သွားရင်ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်ပန်းချီ ဆွဲတာ

အနှောင့်အယှက် မပေးနဲ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နီလာမြိုင်ဆိုသော ယိမ်းသမလေးက
အင်စပက်တော်လုမိုးကို မထီလေးစား ကြည့်၍

“ဒီနေရာက ရှင်တစ်ယောက်တည်း ပိုင်တဲ့ နေရာမို့လား၊ရှင် ကျွန်မကို
မောင်းထုတ်လို့ မရဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် အားလပ်ရက်လေး၌
မိမိဝါသနာပါသော ပန်းချီကားကို ရေးဆွဲနေခိုက် အနှောင့်အယှက်ရောက်လာသဖြင့်
စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

“မင်းထွက်သွားစမ်း၊ ငါက ဘာကောင်အောက်မေ့လို့လဲ၊ ငါ့စကားကို
နားမထောင်ရင် မင်းကို အချုပ်ထဲကို သွင်းထားလိုက်မယ်၊ ဒီမြို့ကို
အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ အင်စပက်တော် လုမိုးဆိုတာငါပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမလှလေး၏ မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားပြီး

“ဟင်...ရှင်က ဒီမြို့ကို အသစ်ပြောင်းလာတဲ့
ပုလိပ်အင်စပက်တော်ဟုတ်လား၊ လူပုံကလည်း အင်စပက်တော်နဲ့ မတူပါလား၊
ရှင်ကို ကြည့်ရတာ ပန်းချီဆရာနဲ့ပဲတူတယ်”

အင်စပက်တော်လုမိုးက

“မင်းထွက်မသွားသေးဘူးလား၊ ပုလိပ်အရာရှိကို နှောင့်ယှက်မှုနဲ့
အချုပ်ထဲထည့် လိုက်ရမလား”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ မိန်းမလှလေးသည် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့၍

“သွားပါမယ့်ရှင်၊ သွားပါမယ် ကျွန်မနံမည်ကိုတော့ မှတ်ထားလိုက်ပါဦး၊
အငြိမ့်သမလေး နီလာမြိုင်တဲ့၊ မြို့ပေါ်မှာ နီလာမြိုင်ဆိုရင် မသိတဲ့
ကာလသားမရှိဘူးရှင်”

ဟုပြောကာ အင်စပက်တော်လုမိုးအနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နောက်ပိုင်း၌ နီလာမြိုင်နှင့်ပတ်သက်သော သတင်းမျိုးစုံကို ကြားလာရ၏ ။

သို့သော် ကောင်းသောသတင်း မဟုတ်၊ နီလာမြိုင် ကာလသားများနှင့် တရုန်းရုန်းနေသဖြင့် တစ်မြို့လုံးရှိ မိကောင်းဖခင် သားသမီးများက နီလာမြိုင်ကို အပေါင်းအသင်းမလုပ်ကြချေ။

နီလာမြိုင်လုပ်ကိုင်သော ရွှေဝါမြိုင်အငြိမ့်အဖွဲ့သည် ၎င်းတို့ မြို့ပေါ်ရှိ ဇာတ်ဆရာဦးပွကြီး ပိုင်ဆိုင်ပြီး ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးမှာရွှေဝါမြိုင်ဖြစ်၏ ။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နီလာမြိုင်နှင့် တစ်ကြိမ်ဆုံဆည်းခဲ့ပြီးနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မံ ဆုံဆည်းဖြစ်မည်ဟု ဘယ်တော့မှ မတွေ့ခဲ့ချေ။ သို့သော် သူမနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လည် ဆုံဆည်းခဲ့သေး၏ ။

ထို့နောက် အကြိမ်ကြိမ်ဆုံဆည်းခဲ့ဖူးကြ၏ ။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နီလာမြိုင်အကြောင်းကို မတွေ့တော့ဘဲ သုံးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှု ကို ပြန်လည် တွေးတောနေ၏ ။

လူသတ်သမားသည် အဘယ်ကြောင့် လူသုံးယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဓားဖြင့်ထိုးသတ်ခဲ့သနည်း။ လူသတ်သမားသည်အဘယ်ကြောင့် ယိမ်းသမလေး နီလာမြိုင်ကိုပါ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ခဲ့သနည်း။

သေသူ အဘိုးကြီးအဘွားကြီး၏ သားအရင်း တာတီးသည် မည်သည့်အရပ်သို့ရောက်ရှိနေ သနည်း။ တာတီး သက်ရှိထင်ရှားပင်ရှိပါလေစွ၊ တာတီးကိုယ်တိုင် လူသတ်သမားဖြစ်နေသလား။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် လူပေါင်းများစွာကို စစ်ဆေးပြီး တာတီးနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်ချက်များကို ရရှိ၏ ။

တာတီးသည် ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသော်လည်း

အပေါင်းအသင်းဆုံသူမဟုတ်၊ အချိန်ပြည့်
ဘာဂျာတစ်လက်ဖြင့်အချိန်ဖြုန်းနေတတ်သူဖြစ်၏။

ပညာရေး ညံ့ဖျင်းလွန်းသဖြင့် (၈)တန်းမှာပင် တစ်ခန်းရပ်သွားသူ၊
တာတီး၏ ရုပ်ရည်သည် မိန်းကလေးများ နှစ်သက်လောက်သော
ရုပ်ရည်ရှိသော်လည်း အငြိမ့်သမလေး နီလာမြိုင်နှင့်သာ တရင်းတနှီးဆက်ဆံဖူး၏။
တာတီးသည် မိန်းကလေးများနှင့်လည်း တရင်းတနှီးနေတတ်သူမဟုတ်၊ ထို့အပြင်
ပညာရေးညံ့ဖျင်းသော လူငယ်များလုပ်လေ့ရှိသော အရက်သောက် ကြက်တိုက်၊
ဖဲရိုက်အလုပ်များနှင့်လည်း ကင်းရှင်း၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တာတီးကို
သရုပ်ဖော် မရသောအခါ တာတီးမိဘများကို သရုပ်ဖော်ကြည့်၏။

ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်လင်မယားအတွက် ဤမြို့သည် ၎င်းတို့၏
ဇာတိမြေမဟုတ်။ လွန်ခဲ့ သောအနှစ်(၂၀)ဝန်းကျင်က ဤမြို့ကို ပြောင်းလာပြီး
ချစ်တီးသူဌေးများထံမှ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို ဝယ်ယူနေထိုင်၏။

အဘိုးကြီးသည် ယဇ်မျိုးအရာရှိအဖြစ်
နှစ်အနည်းလောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ပင်စင်ယူ သွားခဲ့၏။ ဤမြို့သို့
ပြောင်းရွှေ့လာသည်မှာ သားဖြစ်သူ တာတီး၏ တစ်သက်ဖြစ်၏။

ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော် ကတော်ကြီးသည် မြို့ခံလူများကို
တူသည်တန်သည်မထင်ဘဲ လူတန်းစားခွဲခြားပြီး ဆက်ဆံတတ်၏။

မြို့၏ သာရေး နာရေးကိစ္စများ၌ အကူအညီရက်ရောသော်လည်း
အားတက်သရောပါဝင် လေ့မရှိ၊
တစ်မြို့လုံးကိုးကွယ်သောဆုတောင်းပြည့်ကျောင်း၏ အုတ်တံတိုင်းကို ၎င်းတို့
မိသားစုလှူဒါန်ခဲ့၏။ ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားထီးတော်တင်ရာ၌ ရက်ရက်ရောရော
လှူဒါန်းခဲ့၏။ သို့သော် ဥပုသ်နေ့များ၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့လာ၍
ဥပုသ်ယူလေ့မရှိချေ။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု တရားခံကို
မမိမိအောင် ဖမ်းရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

အငြိမ့်သမလေး နီလာမြိုင်အတွက် လူသတ်သမားကို မရရအောင်
ဖမ်းဆီးရပေတော့မည်။

တာတီးသည် လူသတ်မှုများ ကျူးလွန်ပြီးနောက် ကုန်ရထားနှင့်
ခိုးလိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကုန်ရထားသည် ဘူတာများ တစ်ဘူတာပြီး တစ်ဘူတာ
ကျော်ဖြတ်၍ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ မီးပေါင်မပြည့်သောကြောင့် ကုန်ရထား
ထိုးရပ်သွားလေ၏။

ရထားခေါင်းတွဲသို့ ထင်းချောင်းများ တင်နေစဉ် တာတီးသည်
စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ကုန်ရထားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။ တာတီး ကုန်ရထားပေါ်မှ
ဆင်းသောမြို့သည် မြို့ကြီး တစ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် သူ့အတွက် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ရန်
အလွန်လွယ်၏။ သူ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍
ညှပ်လိုက်၏။

တာတီးသည် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း သဘောဆိပ်အနီးရှိ
တည်းခိုခန်း တစ်ခန်းရှေ့၌ အလုပ်သမား အလိုရှိသည်ဆိုသော
ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ရ၏။ တာတီးသည် အလုပ်လျှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံလေရာ မန်နေဂျာက တာတီးကို
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍

“ဥပမိရုပ်ကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီး၊မင်းရဲ့ အလုပ်က တည်းခိုခန်းမှာ
လာတည်းတဲ့ သူတွေကို ဖော်ဖော်ရွေရွေညှိခံပြီး သော့ထုတ်ပေးရမယ်၊
အခန်းထဲလိုက်ပို့ပေးရမယ်၊ ဒီအတွက် နေစရာ စားစရာရမယ်၊ လစာကတော့
အခြေအနေကြည့်ပြီး ပေးမယ်၊ သဘောတူရင်တော့ အခုပဲ ဝင်လုပ်ပေးတော့”

ဟုပြောလေ၏။ မိမိအတွက် သဘောမတူမရှိပါ။ လောလောဆယ် လူသတ်မှု သတင်းငြိမ်သက်သွားချိန်အထိ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်လို၏။

တာတီးသည် တည်းခိုးခန်း၌ လုပ်ကိုင်ရင်း သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုကြည့်သောအခါ သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု သတင်းကိုဝေဝဆာဆာရေးသားထားကြောင်း သိရ၏။ တာတီးသည် သတင်းစာများကို ချိုင်းကြား၌ မသိမသာညှပ်၍ မိမိအတွက် ပေးထားသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

ထိုတည်းခိုးခန်း၌ အများဆုံး တည်းခိုသူများမှာ စပါးပွဲစားများဟု သိရ၏။

စပါးပွဲစားများသည် ကြွားဝါရန်စိတ်အားသန်ကြပြီး စာမဖတ်ကြသဖြင့် မိမိအတွက် အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ဟုယူဆ၏။ တာတီးသည် ဖျာစုတ်လေးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ သတင်းစာ များကို ဖတ်ရှုကြည့်ရာ ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်လင်မယား၏ သားအရင်း တာတီး ပျောက်ဆုံး နေကြောင်း ဖော်ပြထားပြီး မိမိကို ပုလိပ်များက အသည်းအသန်ရှာဖွေနေလေ၏။

မကြာမီ သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုသတင်းကို လူအများ မေ့လျော့သွားကြမှာသေချာ၏။ အသတ်ခံရသော အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှစ်ယောက်မှာ အသက်၆၀ ကျော်နေသော လင်မယား နှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နီလာမြိုင်ဆိုသော မိန်းကလေးမှာလည်း မထင်းမရှား ယိမ်းသမလေး တစ်လက်သာဖြစ်၏။

သတင်းစာများအတွက်ရေးရန် သည်ထက်ပို၍ အရေးပါသော သတင်းများအချိန်နှင့် အမှုဖြစ်ပွားနေ၏။

မကြာမီ ပျောက်ဆုံးနေသော တာတီးကိုပင် ပုလိပ်များ မေ့လျော့သွားနိုင်၏။ ထိုအချိန်သို့ရောက်အောင် မိမိ

စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ရပေတော့မည်။ မိမိ၌ ရှေ့ဆက်ရမည့် လုပ်ငန်းတာဝန်များ ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

•••

တာတီးတည်းခိုခန်း၌ အလုပ်ဝင်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် စပါးပွဲစားတစ်စု အရက် သောက်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရန်ဖြစ်ကြ၏ ။ တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာသည် စပါးပွဲစားကို ရန်မဖြစ်ရန် တောင်းပန်၏ ။

စပါးပွဲစားသည် အလွန်ရိုင်းပြ၏ ။ စပါးပွဲစားက မန်နေဂျာကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် မန်နေဂျာသည် အခန်းအပြင်သို့ ခွေခွေကလေး လဲကျသွား၏ ။

စပါးပွဲစားသည် တည်းခိုခန်းမှ ချိန်သီးနာရီကြီးကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်၏ ။ ပြီးနောက် လောကမှာ မည်သူ့ကိုမျှ လူမထင်ကြောင်း ပြော၏ ။ တည်းခိုခန်းရှေ့၌ ချိန်ဆွဲထားသော ပန်းကနုတ်မှန်ကြီးကို လည်း ရိုက်ခွဲရန် ကြိုးစားပြန်၏ ။

တာတီးထိုလူကို မုန်းတီးစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လေ၏ ။ သူ့ကို လက်ပိုက်ကြည့်လို့ မဖြစ်နိုင် တော့ချေ။ တာတီးထိုသူ၏ အနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး မေးစေ့ကို ပင့်လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏ ။

မူးယစ်ရမ်းကားနေသူသည် မြေပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲပြုလဲ ကျသွား၏ ။ တာတီးသူတို့အားလုံးကို မည်သည့်စကားမျှ မဆိုဘဲ အခန်းထဲမှ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့၏ ။ ထိုအခါ မန်နေဂျာသည် တာတီးကို ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေ၏ ။

တာတီးသည် ထိုအဖြစ်အပျက်များကြောင့် မိမိကိုယ် မိမိယုံကြည်မှုများရရှိလာ၏ ။ မိမိ၌ ရှိသော စွမ်းရည် သတ္တိများ ပျောက်ဆုံးမသွားသေးချေ။

တာတီးသည် မိမိတို့ဇာတိမြို့မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သော
သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုကို ပြန်လည် မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်လာ၏။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဓားရောင်တလက်လက် တောက်ပသွားပြီး
အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီး ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး လဲကျသွား၏။
နီလာမြိုင်လည်း သူ့လက်က မလွတ်၊ အခန်းဝမှာ နာကျင်စွာ
အော်ဟစ်ရင်းလဲကျသွား၏။ နီလာမြိုင်ကို သူ့အလွန်ချစ်သော်လည်း
သဘာဝတရားကြီး ၏ ကိုယ်စားအပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်ရ၏။

ခွင့်လွှတ်ပါ နီလာမြိုင်...

...

သူတို့မြို့က လူကုံထံအလှူကြီး တစ်ခုမှာ ရွှေဝါမြိုင်အငြိမ့်ကပြခဲ့စဉ်က
ပွဲခင်းထဲသို့ သူရောက်ရှိသွား၏။

မြို့ခံကာလသားတွေ အငြိမ့်စင်အောက်မှ အော်ဟစ်နေပုံကို ကြည့်၍
၎င်းတို့ကိုယ်စား သူ့အလွန်ရှက်ရသွား၏။

သူတို့မှာ လူငယ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ အရှက်တရားမရှိတော့ဘူးလား၊
အနာဂတ်ကို ဦးဆောင်ရမဲ့ လူငယ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ ဒီလောက်
အငမ်းမရဖြစ်နေရသလား။

တာတီးသည် ပွဲခင်းထဲမှ ထွက်သွားရန် ကြံစည်ပြီး အငြိမ့်စင်ပေါ်သို့
မျက်လုံး ရောက်သွား၏။ ထိုအခါ ကာလသားများကို အငြိမ့်ကပြရင်း
မျက်စပစ်နေသော နီလာမြိုင်ကို သွားတွေ့၏။ အငြိမ့်စင်ပေါ်တွင် နီလာမြိုင်သည်
နတ်သမီး တမျှလှပနေ၏။ ကာလသားများ အငြိမ့်စင်အောက်မှာ ဝိုင်းနေခြင်းသည်
နီလာမြိုင်၏ အစွမ်းကြောင့် ပင်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ နီလာမြိုင်ကို မျက်လုံးထဲတွင် မကြာခဏမြင်မိ၏။

တစ်နေ့တွင် နီလာမြိုင်သည် သူ၏ ခြံရှေ့သို့ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့်ရောက်ရှိလာ၏ ။
နီလာမြိုင်သည် သူမအတွက် ယတြာချေရန်သူတို့ခြံမှ မာလကာကိုင်း လာတောင်း၏
။

တာတီးသည် နီလာမြိုင် အတွက် လိုအပ်သော မာလကာကိုင်းကို
ကိုယ်တိုင်ခုတ်ပေးပြီး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့၏ ။ နီလာမြိုင်က
တာတီးကို ကြည့်၍ သူမ မြင်းဖူးသမျှ ယောက်ျားထဲတွင် အထူးခြားဆုံးယောက်ျားဟု
ချီးကျူးထောပနာပြု၏ ။

နီလာမြိုင်နှင့် အတူ မြို့ပြင်ဘက်သို့ စက်ဘီးထွက်စီးကြ၏ ။
မြို့ပြင်သို့ရောက်ပြီး လမ်းခွဲလေး တစ်ခုအတိုင်း စက်ဘီးစီးသွားလျှင်
စမ်းချောင်းငယ်လေးတစ်ခုကို ရောက်၏ ။ စမ်းချောင်းနံဘေးမှာ မြက်ခင်း
စိမ်းစိမ်းလေးများရှိ၏ ။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာသို့ မကြာခဏ
သွားရောက်လေ့ရှိ၏ ။ နီလာမြိုင်က တာတီး၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို
ဆုပ်ကိုင်၍

“နင့်ဆံပင်တွေကို ငါသိပ်သဘောကျတယ်၊

ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် သိပ်ရင်းနှီးတဲ့

သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီ”

ဟုပြောလေ၏ ။ ထိုစဉ်က နီလာမြိုင်၏ စကားသံလေးများက
သူ့နားထဲမှာချုံ့မြဲလှ၏ ။

ပုလိပ်အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အဘိုးကြီး အဘွားကြီး အိမ်မှ
ပျောက်ဆုံးသွားသော တာတီး၏ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ရရှိ၏ ။ ထိုဓါတ်ပုံသည်
တာတီးအသက် ၁၈နှစ်ခန့်က ရိုက်ကူးခဲ့သော ဓါတ်ပုံဖြစ်၏ ။ တာတီး၏
အိမ်နီးချင်းအကြော်သည် အဒေါ်ကြီး တာတီး၏ ဓါတ်ပုံကို ကြည့်၍

“အဲဒီ တုန်းက ဓါတ်ပုံနဲ့ ဒီနေ့အပြင်က ရုပ်က သိပ်မကွာဘူး၊
ဆံပင်ရှည်တာနဲ့ တိုတာပဲကွာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ တာတီးသည် ထိုခေတ် ယောက်ျားလေးများ၌
အလွန်မြင်တွေ့ရခဲ့သော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ထားလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ပန်းချီဆရာပီပီ ၁၈နှစ်အရွယ် ဓါတ်ပုံကို
အခြေခံ၍ ၂၅နှစ်အရွယ် ပန်းချီပုံတူကို ရေးဆွဲ၏။ ထိုပန်းချီပုံများ အားလုံးကို
ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ပုလိပ်ဌာနအသီးသီးသို့ပို့ရန် စီစဉ်၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် တာတီး၏ ပန်းချီပုံများကို ကြည့်၍
ယိမ်းသမလေး နီလာမြိုင်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ဆုံတွေ့ခဲ့ပုံကို မြင်ယောင်လာ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ညတစ်ည၌ အိမ်စေအဖွားကြီး ပြင်ဆင်
ကျွေးမွေးသော ညစာကို စားသောက်ပြီးနောက် အိမ်စေ အဖွားကြီး ပြန်ရန်
ခြံတံခါးကို လိုက်လံဖွင့်ပေးလေ၏။

အိမ်စေ အဖွားကြီး ပြန်သွားသောအခါ အိမ်တံခါး
သော့ခတ်ရန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခိုက် မှာပင် မန်းကလေးတစ်ယောက်၏
ကျယ်လောင်သောအသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

“နင်တို့ငါ့ကို လိုက်မနောင့်ယှက်နဲ့နော်၊ ငါ့ကို ဘာကောင်မ
အောက်မေ့လဲ”

ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ယောက်ျားများ၏
ရယ်သံများကို ကြားရ၏။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကယ်ကြပါ”

ဟူသော အသံကို လည်းထပ်မံကြားရ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်

ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း သိလိုက်ရပြီး လက်နှိပ်ခါတ်မီးနှင့် ဝါးရင်းတုတ်ကို ကိုင်ကာ အသံကြားရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ထိုနေရာသည် မိမိအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက အသံကြားရာသို့ လက်နှိပ်ခါတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို လူငယ်သုံးယောက်က မတော်မတရားကျင့်ရန် ဝိုင်းအုံ့နေလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် လူငယ်သုံးယောက်ကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ခြောက်လှန့်၍ ရိုက်ထုတ်လိုက်သောအခါ လူငယ်များ ထိုနေရာမှ ခြေကုန်သုတ်ပြေးလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသော မိန်းမပျိုကို ဖေးမ၍ လက်နှိပ်ခါတ်မီး အလင်းရောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ နီလာမြိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ ဒီမြို့ရဲ့ နာမည်ကျော် နီလာမြိုင် ဖြစ်နေပါလား၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ထွက်လာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ နီလာမြိုင်က အင်စပက်တော်လုမိုး၏။ အမေးကို မဖြေဘဲ မြေပေါ်တွင် လဲနေသော သူမ၏ စက်ဘီးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ သို့သော် စက်ဘီး၏ ရှေ့ဘီးတစ်ခုလုံး မြင်မကောင်းအောင် တွန့်လိမ်နေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက နီလာမြိုင်ကို သူ၏ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ နီလာမြိုင်က လူငယ်များကို မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် တောက်ခေါက် လိုက်ပြီး

“ဒီကောင်တွေ ကျွန်မအကြောင်းကောင်းကောင်း သိစေရမယ်။

ဗေဒင်ဆရာက ဒီနေ့ည ၈နာရီတိတိမှာ ယတြာချေထားတဲ့

ပစ္စည်းတွေကိုမြို့ပြင်မှာသွားပြီး စွန့်ပစ်ရမယ်တဲ့။ ကျွန်မ ဒီအချိန် မြို့ပြင်ကို

ထွက်လေ့မရှိဘူး။ ဒီနေ့ပဲထွက်တာ၊ ဒီနေ့ပြဿနာပေါ်တာပဲ”

မြို့ပြင်မှာသွားပြီး၊စွန့်ပစ်ရမယ်တဲ့။ ကျွန်မ ဒီအချိန်မြို့ပြင်ကို

ထွက်လေ့မရှိဘူး။ ဒီနေ့ပဲ ထွက်တာ၊ဒီနေ့ပြဿနာပေါ်တာပဲ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“မြို့ပြင်ထွက်ရင်လဲ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်

ကိုခေါ်လာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလေ၏ ။ နီလာမြိုင်က အင်စပက်တော်လှမိုး၏ စကားကြောင့်

မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အဖော်ဟုတ်လား၊ ကျွန်မဘဝမှာ

ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အဖော် တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး၊လောကမှာ ကျွန်မကို

ဒုက္ခပေးမဲ့ သူတွေပဲရှင် ယောက်ျားတွေက ပိုဆိုးတယ်”

ဟုပြောရင်း သူမ၏ ပြဟနေသော အင်္ကျီကို လက်ဖြင့်အုပ်လိုက်၏ ။

သူမ၏ ဖြူဝင်းသော ရင်သားများက အင်္ကျီအပြအောက်မှ

ရုန်းထွက်လုမတတ်ရှိနေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးကြိုပစ်သံများကို ကြားလိုက်ရပြီး မိုးများသဲကြီးမဲကြီး

ရွာချလိုက်၏ ။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နီလာမြိုင်ကို အိမ်ပြန်ခိုင်းရန်

အခက်တွေ့သွား၏ ။ ထိုနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အင်စပက်တော်လှမိုးက သူမကို

ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်စောင့်ခိုင်းပြီး

“မိုးတိတ်ရင် မင်းအိမ်ပြန်ရမယ်”

ဟုပြောကာ ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်၍ နေလေ၏။

သို့သော် မိုးကမတိတ်သည့်အပြင် ပိုမို၍ သည်းလာ၏။

မိုးကြိုးပစ်သံများကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ကြားရ၏။

နီလာမြိုင်သည် မိုးကြိုးပစ်သံကားတိုင်း ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်
အင်စပက်တော်လှမိုး အနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျယ်လောင်သော
မိုးကြိုး ပစ်သံကြားကို နားကွဲလှမတတ် ကြားလိုက်ရပြီး နီလာမြိုင်သည်
ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်၍ အင်စပက်တော်လှမိုးကို ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးကိုယ်တိုင်လည်း ကျယ်လောင်သော
မိုးကြိုးပစ်သံကြီးကြောင့် ထိတ်လန့် သလိုဖြစ်သွားသဖြင့် သူမကို
အပြစ်မတင်မိတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌ ရုတ်တရက် မီးများပြတ်တောက်သွားလေတော့၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင်
လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို လိုက်လံ ရှာဖွေဖို့ကြိုးစား၏။ သို့သော် လက်နှိပ် ခါတ်မီးက
အိမ်၏ မည်သို့နေရာတွင် ရှိနေသည် မသိတော့ချေ။

အိမ်တစ်အိမ်လုံး အမှောင်မိုက်ကြီးစိုးနေ၏။ ထိုနေ့ညက
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အမှောင်မိုက်ထဲသို့တိုးဝင်းသွားမိ၏။

နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်မှ နီလာမြိုင်ကို မြင်းလှည်းကြုံဖြင့်
အိမ်သို့ပြန်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ နီလာမြိုင် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်ကာနီးတွင်
အင်စပက်တော်လှမိုး၏ ပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းသွား၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နီလာမြိုင်၏ လှပသော မျက်နှာကို ကြည့်၍
ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ နေမယ်ဆိုရင် မြတ်နိုးစရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးဟု ရေရွတ်မိ၏
။ သူမအိပ်စက်ခဲ့သော မွေ့ယာပေါ်တွင် ကြေမွနေသော နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်

ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

...

တာတီးသည် တည်းခိုးခန်း၌ ရက်အနည်းငယ် လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် သတင်းစာများကို စောင့်ဖတ်ကြည့်ရာ သုံးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားသူနည်းပါးသွားကြောင်း တွေ့ရ၏။

မိမိဤမြို့မှ ထွက်ခွာရန် အချိန်တန်ပေပြီ။ တည်းခိုးခန်း၌ လုပ်ကိုင်ရခြင်းအတွက် အခက်အခဲမရှိသော်လည်း မိမိအတွက် အနှောင့်အယှက်ကြီးစွာရှိနေ၏။ ထိုအနှောင့်အယှက်မှာ လွတ်လပ်စွာ ဘာဂျာမူတ်ခွင့်မရှိခြင်းဖြစ်၏။

မိမိ(၁၀)နှစ်သားဘဝအရွယ်ကပင် လွတ်လပ်စွာ ဘာဂျာမူတ်ရန် ဝါသနာထုံခဲ့၏။ တာတီးသည် ဘာဂျာမူတ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ၍ မှုတ်ခဲ့ဖူး၏။ မိမိမှတ်ခဲ့သော ဘာဂျာများအနက် ဂျာမဏီလုပ် ကြက်တူရွေးတံဆိပ်ဘာဂျာကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်၏။ မိမိဘာဂျာသံကို နှစ်သက်စွာနားထောင်သူမှာ နီလာမြိုင်ဖြစ်၏။

နီလာမြိုင်ကို မြို့ပြင်စမ်းချောင်းလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အကြိမ်ကြိမ်မှုပြခဲ့၏။ နီလာမြိုင်သည် မိမိမှတ်ပြသော တေးသွား အမျိုးမျိုးကို သဘောကျစွာ ချီးမွမ်းခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နီလာမြိုင်သည် မိမိဘဝမှာ နေရာရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတည်းခိုးခန်း မန်နေဂျာက မိမိကို ဘာဂျာမူတ်ရန် တားမြစ်၏။ တာတီးသည် ဘာဂျာမူတ်ခြင်းကို တားမြစ်သောကြောင့် မခံချိမခံသာဖြစ်သွားပြီး

“ကျုပ်ရဲ့ဘာဂျာသံက သူတစ်ပါးကို အနှောင့်အယှက်ပေးလို့လားဗျာ”

ဟုပြောလေရာ မန်နေဂျာကမျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် အပျိုကြီးက ညတိုင်း ဘာဂျာသံကြားနေရလို့ နားမခံသာဘူး ပြောနေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ တာတီးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ တည်းခိုခန်းမှအမြန်ဆုံးထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သဘာဝတရားကြီး၏ ကိုယ်စားတာဝန်ထမ်းဆောင်ရဦးမည်။

ထိုနေ့ည တာတီးဘာဂျာ မှုတ်နေစဉ် ဧည့်သည်များရောက်ရှိလာသဖြင့် ဧည့်သည်များကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ ဧည့်သည်များကို နေရာချပေးပြီး မိမိ၏ အခန်းဝသို့ရောက်သောအခါ သူ၏ ဘာဂျာကလေး ကြမ်းပေါ်တွင် တစစီကွဲကြွေနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

တာတီး၏ ရင်ထဲတွင် ဒေါသစိတ်များ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး တောက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်၏။ သူသည် ဘာဂျာအပိုင်းအစလေးများကို တစစီပြန်ကောက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားလိုက်၏။ တာတီးက မန်နေဂျာထံသို့ ဒေါသတကြီး ရောက်ရှိသွားပြီး

“ကျုပ်ဘာဂျာကို ခင်ဗျားဖျက်ဆီးတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မန်နေဂျာက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် အပျိုကြီးပေါက်ခွဲ သွားတာပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။ တာတီးသည် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် အပျိုကြီးကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ ဘာဂျာကိုဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် အပျိုကြီးကို အပြစ် ဒဏ်ခတ်ရမယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး မန်နေဂျာရှေ့မှ ထွက်ခဲ့၏။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်

အပျိုကြီးသည် တည်းခိုခန်း၏ နံဘေးရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးမှာ နေထိုင်၏။

အပျိုကြီးကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရပေဦးမည်။

•••

ဝန်ထောက် ဦးဘကျော်သည် အင်စပက်တော်လှမိုးကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး သုံးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလေ၏။

“အမှုအခြေအနေ တိုးတက်မှုဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

အင်စပက်တော်လှမိုး

“အမှုအခြေအနေတိုးတက်မှု နှေးကွေးနေတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သဲလွန်စအားလုံးက ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ တာတီးဆီမှာ ရောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော် တာတီးနောက်ကို လိုက်မှဖြစ်မယ်၊ တာတီးကို တွေ့ရင် ဒီအမှုရဲ့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပြီးစီးသွားပြီ”

ဟုပြောလေရာ ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်က ခေါင်းညိတ်၍

“လမ်းဆုံးထိရောက်အောင် လိုက်ပေတော့၊ အရေးကြီးဆုံးက တရားခံကို မိဖို့ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဝန်ထောက်မင်း၏ ရုံးခန်းမှ ပြန်လာပြီးနောက် နီလာမြိုင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံများကို သတိရနေပြန်၏။ မိုးသည်းည လွန်မြောက်ပြီးနောက် နီလာမြိုင်သူ၏ အိမ်သို့ ရောက်လာပြန်၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာအကြောင်းရှိလို့ ရောက်လာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ နီလာမြိုင်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“အကြောင်းရှိမှလာရမှာလား၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သူမကို မလုံမလဲ ကြည့်၍
ခေါင်းခါယမ်းကာ

“မင်းနဲ့ငါ့သူစိမ်းတွေပဲ၊ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့စရာအကြောင်း
မရှိတော့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ နီလာမြိုင်က အင်စပက်တော် လှမိုးကို
မထီလေးစားကြည့်၍

“မိုးသည်းညတုန်းက ကိစ္စကို ကျွန်မ မေ့မရဘူး”

ဟုဆိုလိုက်၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ကဲ...မင်းဘာကြောင့် ငါ့ဆီကို ရောက်လာတာလဲ၊ ရှင်း ရှင်းပြောစမ်း”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေရာ နီလာမြိုင်က အင်စပက်တော်လှမိုး၏
မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မြို့ပေါ်က လူငယ်တွေပြောနေတဲ့ သတင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့
ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ မိုးသည်းညမှာ အတူတူအိပ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒီ သတင်းကို
ရှင်ကိုပြောရင်း တောင်းပန်ချင်လို့ပါ၊ ရှင်ကျွန်မအတွက် သိက္ခာကျသွားရတယ်နော်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် သူမ၏ စကားကြောင့်
တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား သွားပြီး

“လူတွေဒီလိုပြောနေတာတောင် မင်းဘာလို့ ငါ့ဆီကို ရောက်လာရတာ
လဲ၊ ထွက်သွား၊ထွက်သွားစမ်း”

ဟု ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။ နီလာမြိုင်က
အင်စပက်တော်လှမိုးကို ကြည့်၍

“ဒီအတွက် ကျွန်မကလာပြီး တောင်းပန်တာပါ၊ ကျွန်မကြောင့်
အင်စပက်တော် ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းသွားတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“တောင်းပန်စရာမလိုဘူး၊ မင်းငါ့ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာရင်ပြီးပြီ၊

အကောင်းဆုံးက လမ်းမှာ တွေ့ရင်တော် ငါ့ကို နှုတ်မဆက်နဲ့၊

သူစိမ်းတွေလိုနေစမ်းပါ၊ အခုချက်ချင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား ပေတော့”

ဟုမောင်းထုတ်လိုက်ရာ နီလာမြိုင်သည် အံ့ကို ကြိတ်၍ သူ၏ အနီးမှ

ထွက်ခွာသွားလေ၏ ။ နီလာမြိုင်ပြောသော ကောလ ဟာလ သတင်းကို

သူအလွန်ကြောက်နေမိ၏ ။ ဤသတင်းသာ အမှန်တကယ် မြို့ထဲ၌ ပြန့်နှံ့သွားလျှင်

အင်စပက်တော်လှမိုး၏ ဂုဏ်သိက္ခာမြေကြီးထဲသို့ ရောက်သွားပေတော့မည်။

...

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် သုံးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုနှင့်

ပတ်သက်သော သဲလွန်စများကို ရှာဖွေနေမိ၏ ။

ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်လင်မယားသည် ဤမြို့သို့

ပြောင်းရွှေ့လာသည်မှာ အနှစ် (၂၀)ကျော်ရှိပြီဆို၏ ။

သူတို့မိသားစုမည်သည့်အရပ်က ပြောင်းရွှေ့လာသနည်း။ တာတီးကိုလည်း

မည်သည့်မြို့ရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သနည်း။ တာတီးကို မွေးဖွားသည့် ဆေးရုံက

မည်သည့်ဆေးရုံနည်း။ ထိုအချက်ကို တစ်ခုမှ ရှာဖွေလို့ မတွေ့သေးချေ။ သူ့အဖြစ်မှာ

ကောက်ရိုးပုံထဲက အပ်ကိုရှာရသကဲ့သို့ ရှိ၏ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သုံးလောင်း ပြိုင်လူသတ်မှုကို မရရအောင်

စုံစမ်းထောက်လှမ်းရပေမည်။

...

တာတီးသည် နောက်တစ်နေ့အစောကြီးထ၍ ဤမြို့မှ

ထွက်ခွာရန်ကြံစည်၏ ။ဤမြို့မှ မထွက်ခွာမီ မိမိ၏ ဘာဂျာကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးသော

အပျိုကြီးအား ဆုံးမရဦးမည်။။

တာတီးသည် ည ၁၂နာရီထိုးသည့်အချိန်ထိ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်၏ ။
ည ၁၂ နာရီကျော်သောအခါ တည်းခိုးခန်း တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွား၏ ။

ယနေ့ည တည်းခိုးခန်းမှာ ဧည့်သည်နှစ်ဦးသာရှိ၏ ။
ဧည့်သည်နှစ်ယောက်လုံး အအိပ်ကြီး အစားကြီးသော စပါးပွဲစား လူဝကြီးများဖြစ်၏ ။
ထိုလူကြီးများ အိပ်လျှင် ဆင်အော်လျှင် ပင်နီးမည်မဟုတ်။

တာတီးသည် သားရေအိတ်ကို ခါး၌ စလွယ်သိုင်းလွယ်ပြီး
အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်၍ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ ခိုးဝင်ခဲ့၏ ။ အပျိုကြီးသည်
တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး၌ အိမ်စေမိန်းကလေး
တစ်ယောက်နှင့်အတူနေထိုင်၏ ။

ယနေ့ညကံကောင်းချင်တော့ အိမ်စေမိန်းကလေးဇာတိရွာသို့
ခဏပြန်နေ၏ ။ တာတီးသည် အပျိုကြီး၏ အိမ်ရှေ့တံခါးကို သံတူရွင်းဖြင့်
ကလန့်ပြီး ဖွင့်လိုက်၏ ။

အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်သွားသော အခါ တံခါးကို ညင်သာစွာ ဖွင့်၍
သံတူရွင်းကို နံရံ၌ ထောင်ထားလိုက်၏ ။ သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ သံတူရွင်းသည်
နံရံမှအောက်သို့ပြုတ်ကျသွား၏ ။ အအိပ်ဆတ်သော အပျိုကြီးသည်
သံတူရွင်းကျသောအသံကြောင့်

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်မေး၏ ။ တာတီးသည် နံရံကို မှီ၍
ငြိမ်သက်စွာနေလိုက်၏ ။ အပျိုကြီးသည် ခဏကြာလျှင် အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲထပြီး
ထမီမနိုင်း ပုဝါမနိုင်းဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏ ။

အပျိုကြီးသည် မီးခလုတ်ကို ထောက်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ

တံခါးပွင့်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

တာတီးသည် အပျိုကြီး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ပူလောင်ခြင်းဖြစ်လာ၏။ အပျိုကြီးသည် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိပြီး လွန်စွာလှပသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသဖြင့် တစ်မြို့လုံးရှိကာလသားများ၏ စိတ်ကူးယဉ် မိန်းမလှကြီးဖြစ်၏။ ယခုထိုမိန်းမကြီးသည် မိမိရှေ့၌ ထမီမနိုင် ပုဝါမနိုင်နှင့် ရှိနေ၏။

တာတီးသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အပျိုကြီးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။ အပျိုကြီးသည် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်၍ ခုတင်ပေါ်သို့ ပြုလဲကျသွား၏။

တာတီးသည် နီလာမြိုင်ထဲမှ သင်ကြားခဲ့သော အတတ်ပညာများကို တခဏချင်း အသုံးချလိုက်ရာ အပျိုကြီးသည် ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ တအင်းအင်းညည်းညူ၍ ငြိမ်သက် သွားလေ၏။ တာတီးသည် ထိုညတစ်ညလုံး အပျိုကြီးကို စိတ်တိုင်းကျလက်စားချေပြီး နောက် အပျိုကြီးက

“ကောင်းလေး၊ မင်းသိပ်ဆိုးတယ်၊ မမတော့ ဘဝပျက်ပါပြီကွယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ တာတီးက အသင့်ယူဆောင်လာသော ဘာဂျာကို ထုတ်၍ အပျိုကြီး နားဆင်ရန် တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို မှုတ်ပြလိုက်ရာ အပျိုကြီးက တာတီးကို ဖက်၍

“မင်းဘာဂျာမှုတ်တာနားထောင်လို့ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ မင်းကို ဘာဂျာကောင်းကောင်း တစ်လက်ဝယ်ပေးရမယ်”

ဟုပြောလေရာ တာတီးက ခေါင်းခါယမ်း၊

““ခင်ဗျားမှာ ဘာဂျာဝယ်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ဘူး၊

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ညဟာ ခင်ဗျားအတွက် လူ့လောကမှာ နေရတဲ့

နောက်ဆုံးညမို့လို့ပဲ၊ ခင်ဗျားမသေမီ လောကစည်းစိမ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး
ခံစားပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား သေမယ် ဆိုရင်လည်း သေပျော်ပါပြီဗျာ”

ဟုဆိုကာ ခုတင်အောက်ချထားသော ဓားကို ယူ၍ အပျိုကြီး၏ ရင်ဝသို့
ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။ အပျိုကြီးက အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရန်ကြိုးစားသဖြင့် မျက်နှာကို
ခေါင်းအုံးဖြင့် ဖိပြီးဓားဖြင့် ထပ်မံထိုးချလိုက်ရာ ခဏကြာလျှင်
အပျိုကြီးသေဆုံးသွား၏။

သဘာဝတရားကြီး၏ ကိုယ်စားအပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်ရချေပြီ
တာတီးသည် အပျိုကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို သဘောကျစွာ ကြည့်၍ နံရံ၌
ထင်ကျန်ရစ်သော သွေးများကို လက်ညှိုးဖြင့် တို့ယူကာ နံရံ၌
အောက်ပါအတိုင်းရေးသားလိုက်လေ၏။

“ငရဲကလူဖြာပူမကြောက်”

...

ယခုနှစ်မိုးရာသီကုန်ဆုံးလျှင် ရွှေဝါမြိုင် အငြိမ့်အဖွဲ့သည်
မြန်မာပြည်အနှံ့ရှိဘုရားပွဲများသို့ လှည့်လည်ကပြမည်ဆို၏။ တာတီးသည်
နီလာမြိုင်ထံမှရသော သတင်းကြောင့် မျက်မှောင် ကြုတ်၍

“ရွှေဝါမြိုင်အဖွဲ့က အရင်တုန်းက ဘုရားပွဲတွေလှည့် မကပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ နီလာမြိုင်က စိတ်အားတက်ကြွသော အမူအရာဖြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ အငြိမ့်အဖွဲ့ပိုင်ရှင်ဦးပွကြီးက အငြိမ့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကို
အသစ်ပြန်ပြီး ဗွမ်းမံနေတယ်လေ၊ နောက်ဆိုရင်
မြန်မာပြည်အနှံ့လည့်ပြီးကတော့မယ်တဲ့၊ ပျော်စရာကြီးနော်”

ဟုပြောလေရာ တာတီးသည် နီလာမြိုင်နှင့်ခွဲခွာရတော့မည် ဟူသော
အတွေးကြောင့် ရင်ထဲတွင် ပူပင်သွား၏။

တာတီးက နီလာမြိုင်ကိုကြည့်၍

“ဒါဆိုရင်၊ ငါတို့ခွဲရတော့မယ်နော်၊ ရာသီကုန်တော့မှ
နင်ပြန်ရောက်မှာပေါ့”

ဟုမေးလေရာ နီလာမြိုင်က အားတတ်သရောဖြင့်

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မြို့ကိုပြန်ရောက်ရင် နင်နဲ့ငါပြန်တွေ့ရမှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ နီလာမြိုင်နှင့်ခွဲရမည့်အတွက် တာတီးက
ပူပန်နေသလောက် နီလာမြိုင်က ခရီးထွက်ရမည့်အရေးကို
အပျော်ကြီးပျော်နေလေ၏။

တာတီးသည် နီလာမြိုင်၏ အတွင်းစိတ်ကို
ဖောက်ထွင်းမြင်လိုက်သကဲ့သို့ရှိ၏။ နီလာမြိုင်သည် မိမိအချစ်ကို
အလေးအနက်ထားသူမဟုတ်၊ မိမိကိုအပျင်းပြေ အပျော်တွဲခြင်းဖြစ်၏။ တာတီးသည်

နီလာမြိုင်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမှာလည်း ကြောက်လာသလို ရှိ၏။ ထိုကြောင့် သူမ၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“နင်ပြန်လာရင် ငါတို့လက်ထပ်ရအောင်နော်”

ဟုပြောလေရာ နီလာမြိုင်က တာတီးကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“လက်ထပ်ကြမယ်ဟုတ်လား၊ နင်ဘာတွေအရူးထနေတာလဲ၊ နင့်မှာငါ အားကိုးရလောက် အောင် အလုပ်အကိုင်ရှိလို့လား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ နီလာမြိုင်၏ စကားကြောင့် တာတီးသည် ငူငူငိုငိုကြီး ဖြစ်သွားပြီး

“နင်ပြန်လာရင် ငါအလုပ်တစ်ခုရှာပါမယ်၊

နင်ကအခုလို နယလှည့်ပြီးကပြတော့မယ်ဆိုတော့ ငါတို့လက်ထပ်ထားရင် စိတ်ချရမယ် မဟုတ်လား။”

ဟုပြောလေရာ နီလာမြိုင်က တာတီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဪ၊ နင်ကငါ့ကိုမခွဲနိုင်လို့ လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားမှာပေါ့၊ ဒါဆိုရင်လည်း နင်ကြိုးစားလေ၊ နင့်မှာ အလုပ်ရှိရင် ငါလက်ထပ်မှာပေါ့။ နင့် အရည်အချင်းနဲ့ ဆိုရင် အလုပ်တစ်ခုတော့ ရအောင်ရှာနိုင်မှာပါ။”

ဟုပြောလိုက်၏။ နီလာမြိုင်၏ စကားကြောင့် တာတီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး

“ငါရအောင် ရှာပါမယ်၊ ဒါမှ ငါတို့နှစ်ယောက်နီးရမှာမဟုတ်လား၊ ငါကတိပေးပါမယ်၊ နင်ပြန်လာရင် ငါ့မှာ အလုပ်တစ်ခု ရှိစေရမယ်၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို မမေ့နဲ့နော်”

ဟုသတိပေးလိုက်ရာ နီလာမြိုင်က သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်း၍

“ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ နီလာမြိုင်ကို သူချစ်ရခြင်းမှာ
ထို့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်၏။ နီလာမြိုင်သည် သူ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်
အသိအမှတ်ပြု၏။ သူ၏ အရည်အချင်းကို ယုံကြည်ကိုးစား၏။

နီလာမြိုင်နှင့် အတူနေထိုင်လျှင် မိမိကိုမိမိ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်သက်ဝင်စေ၏။
မိမိဘဝတစ်လျှောက်လုံး အဘိုးကြီးအဘွားကြီး၏ အနှိမ်ခံဘဝနှင့် နေထိုင်လာခဲ့ရ၏
။

အဘိုးကြီးအဘွားကြီးသည် မိမိကို ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်၌
သားအရင်းဟု ပြောဆိုထား သော်လည်း လူအများ၏ ကွယ်ရာ၌ မွေးစားသား ဟူ၍
အကြိမ်ကြိမ်နှိပ်ချပြောဆိုခဲ့၏။ ယခင်က ဆိုလျှင် သူ၏ မိဘများက မိမိကို
မွေးစားသားဟူ၍ လုပ်ကြံပြောဆိုသည်ထင်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင်မူ သူသည် အဘိုးကြီး အဘွားကြီး၏
မွေးစားသားဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ ပေါ်လွင်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏
ဘဝတစ်စီးကြွေမွှားသည် ဟုထင်မိလေ၏။“

ငယ်စဉ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အဘိုးကြီးအဘွားကြီး၏
နှိပ်ချပြောဆိုခြင်းများကို သိနားလည် လာ၏။ အဘိုးကြီးသည်
မိမိကိုဘယ်တော့အခါမှ ချီးမွမ်းစကားပြောလေ့မရှိ၊ အဘွားကြီးသည် မိမိ၏
အပြစ်များကို အစဉ်အမြဲရှာဖွေနေ၏။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အစဉ်သဖြင့်
မကောင်း သတင်းများကိုသာ ကြားနေရသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုပင်
မရှိတော့ချေ။

ထိုကြောင့် သူတစ်ပါးကြား၌ အစဉ်အမြဲ သိမ်ငယ်နေရ၏။
လူအများအလယ်တွင် စိတ်အားငယ်သလို ခံစားရ၏။ လူအများကြား၌

တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေသလိုလည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ငယ်စဉ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မည်သူနှင့်မ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းခဲ့ခြင်း မရှိချေ။

မိမိဘဝတစ်လျှောက်လုံး အထီးကျန်နေထိုင်ရခြင်း၏ အဓိက
တရားခံမှာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးပင်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှင့်
နီလာမြိုင်တို့အားလုံး ငရဲပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားချေပြီ။

မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားပွဲများတွင် လည့်၍ ကရန် နီလာမြိုင်အငြိမ့်အဖွဲ့၌
ပါသွားပြီး နှစ်လခန့်အကြာတွင် မြို့သို့
စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာဖြင့်ပြန်ရောက်လာ၏။ သူမက တာတီးကို
အားကိုးတကြီးဖက်၍

“ငါ့ကိုဇာတ်ဆရာဦးပွကြီးက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

တာတီးသည် ဘာကြောင့် ထုတ်ပစ်တာလဲဟု နီလာမြိုင်ကို မမေးခဲ့ချေ။
နီလာမြိုင်ပန်းကို တင်းတင်းဖက်၍

“ဘာမှမပူနွဲ့ငါ့အလုပ်ရှာပြီးရင် နင့်ကိုလက်ထပ်ယူမယ်”

ဟု ယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်၏ အမူအရာဖြင့် ပြောဆို
လိုက်ရာ နီလာမြိုင်သည် မိမိကို အားကိုးတကြီးကြည့်နေလေ၏။

တာတီးသည် နီလာမြိုင်ကို လက်ထပ်ယူရန် အမြန်ဆုံး
အလုပ်ရှာရပေတော့မည်။ မည်သည့်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အပင်ပန်းခံ၍
လုပ်နိုင်ပါသည်။ နီလာမြိုင်အတွက်ဆိုရင် အရာရာကို သူစွန့်စားဝံ့သည်။

...

သုံးလောင်ပြိုင် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အနီးအနားမြို့မှ
ကြေးနန်းဝင်လာသဖြင့် အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဂျစ်ကားကို

ဆီအပြည့်ဖြည့်လိုက်လေ၏။

ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်ထံမှ ခွင့်ပြုမိန့်ရထားပြီးဖြစ်သဖြင့် သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုနောက် သို့ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်းလိုက်ရန် မိမိတာဝန်သာဖြစ်၏။

အနီးအနားမြို့ရှိပုလိပ်ဌာနက သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု၌ ပျောက်ဆုံးနေသော တာတီးသည် သူတို့မြို့မှာ လူသတ်မှုကျူးလွန်သွားသည်ဆို၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တာတီး၏ ဓာတ်ပုံများကို ပုလိပ်ဌာနသို့ ဖြန့်ဝေထားခဲ့၏။

တာတီးသည် လူသတ်မှုများကို ကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်သူတစ်ဦးပါလား၊ တာတီးလူသတ်မှုများကို အဘယ်ကြောင့် ကျူးလွန်နေသနည်း။ သူတို့မြို့က သုံးလောင်းပြိုင်တရားခံသည် တာတီးဖြစ်လေသလား၊ ဤသို့ဆိုလျှင် တာတီးသည် မိဘနှစ်ပါးကို ပြန်လည်သတ်ဖြတ်သော အဇာတသတ်ကဲ့သို့သားဆိုးသားမိုက် တစ်ယောက်ပေ လော။

အနီးအနားမြို့သို့ အင်စပက်တော်လှမိုး ရောက်ရှိသွားသောအခါ လွန်စွာ ပိန်လိုသော ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်ဆိုသူက စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ဧည့်ခံရန် အသင့်ပြင်ထား၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

“အမှုဖြစ်တဲ့နေရာကို အရင်ဆုံးသွားကြည့်ရအောင်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ဌာနအုပ်နှင့် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်ကို သူ၏ ကားနှင့်ပင်ခေါ်ဆောင် လာ၏။ ဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်၏ အပြောအရ တာတီးသည်သူတို့မြို့မှ တည်းခိုခန်းတစ်ခု၌ တစ်လနီးပါးဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ တည်းခိုခန်း၌ နေထိုင်စဉ်မည်သည့်ပြစ်မှုမျှ ကျူးလွန်ခြင်း မရှိဟု သိရ၏။ တာတီးသည် လွန်ခဲ့သောညက တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ပြေးသွားပြီး မပြေးမီ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် အပျိုကြီးအား မုဒိန်းကျင့်၍ ဓားဖြင့်ထိုးသတ်သွားသည်ဆို၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးရောက်ရှိသောအခါ တည်းခိုခန်း၏ နံဘေးရှိ

ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ တာတီးသည်
ပျဉ်ထောင်အိမ်ရှိရာဘက်သို့ အုတ်တံတိုင်းမှ ကျော်ဝင် လာပုံရ၏။
ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ခုတင်ပေါ်တွင်
အသက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် သေဆုံးနေသော မိန်းမလှကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။
သူမ၏ ရင်ပ၌ ဓားဒဏ်ရာကိုတွေ့ရ၏။ နံရံ၌ ရေးသားထားသော ထူးဆန်းသော
စာကိုလည်း တွေ့ရ၏။ စာကို သေသူအပျိုကြီး၏ သွေးဖြင့်ရေးသားထားပြီး

“ငရဲကလူပြာပူမကြောက်”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အပျိုကြီးသေဆုံးမှုနှင့်
ပတ်သက်၍ မန်နေဂျာကို စုံစမ်းရာ အပျိုကြီးသည် နားဆူသည်ဟုဆိုကာ တာတီး၏
ဘာဂျာကို ရိုက်ချိုးခဲ့ဖူးသည် ဟုဆို၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် သူ၏ အိတ်ထဲရှိ
တာတီး၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်ရာ မန်နေဂျာက

“ဒီကောင်ပါပဲဗျာ...သေချာပါတယ်၊

ဆံပင်တိုတာနှင့် ရှည်တာပဲကွာတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် အင်စပက်တော်လှမိုးက မိမိစိတ်ကူးဖြင့်
ရေးဆွဲထားသော တာတီး၏ ဆံပင်အတိုနှင့် ပန်းချီပုံကို ပြသလေရာ မန်နေဂျာက

“တစ်ပုံစံတည်းပါပဲ ဆရာရယ်၊သူဟာ ဆရာတို့မြို့မှာ
သုံးလောင်းပြိုင်တောင်သတ်ခဲ့တယ် ဆိုတော့၊ အမလေးကြောက်စရာကြီးပါလား၊
လူကြည့်တော့ ဥပဓိရုပ်ကလေးက ကောင်းရက် သားနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ငရဲကလူ
ပြာပူမကြောက် ဆိုသော စာလုံးကို သေချာစွာမှန်သားလိုက်၏။ တာတီးသည်
လူသတ်မှုကျူးလွန်သူဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည်
ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး

“ဒီမြို့က လူသတ်မှုတွေကို တာတီးကျူးလွန်ဖို့

ဖြစ်နိုင်ချေအတော်များနေပြီ။ ဘာဖြစ်လဲ ဆိုတော့ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လက်နက်ချင်းလည်း တူတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တာတီးဟာ မရိုးသားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရှောင်တိမ်းနေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီသုံးလောင်ပြိုင်လူသတ်မှုမှာပါတဲ့ လူနှစ်ယောက်က တာတီးရဲ့ အဖေနဲ့အမေလေ။ မိဘကို သားသမီးက ပြန်သတ်ပျံ့မလား။”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“မိဘအရင်းအခြာဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော် လင်မယား ဒီမြို့ကိုပြောင်းလာတာလဲ။ တာတီးတစ်သက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့ဘယ်မြို့ကပြောင်းလာတာလဲ။ တာတီး ကို မွေးဖွားခဲ့တာလား၊ ဒါမဟုတ် တာတီးက သားအရင်းပဲလား ဆိုတာကျွန်တော် စုံစမ်းလို့ မရသေးဘူး။ တာတီးစိတ္တဇဖြစ်နေကြောင်း အထောက်အထား တစ်ခုလဲတွေ့တယ်။ အဲဒါက ငရဲကလူ ပြာပူမကြောက် ဆိုပြီး နံရံမှာသွေးနဲ့ရေးခဲ့တာပဲ။ သူဘာဖြစ်လို့ ဒီစာသားကို သုံးရတာ လဲ။ ငရဲကလူ ပြာပူမကြောက်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ။ ကျွန်တော် ယဇ်မျိုးအရာကြီးရဲ့ အိမ်ကို ရှာဖွေကြည့်ချင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်က အင်စပက်တော် လှမိုးအား

ပုလိပ်သားတစ်ယောက်ကို အဖော်အဖြစ် ခေါ်ယူရန်ပြောလေ၏။
အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ယဇ်မျိုး အရာရှိကြီး၏။ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြန်၏။
အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အဖော် အဖြစ်ခေါ်လာသော ပုလိပ်သားလေးအား အိမ်ပေါက်ဝင်၌ ရပ်စောင့်ခိုင်းထားပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်၏ မီးဖိုချောင်၏ အနီး၌ တာတီး၏ အခန်းငယ်လေးရှိ၏။ အခန်းထဲ၌ သစ်သားကုတင်လေးတစ်လုံးနှင့် အဝတ်ဗီရိတစ်လုံးလည်းရှိနေ၏။ အဝတ်ဗီရိ၏

အောက်ထပ်များ ဌှိ စာအုပ်များ ပြည့်နှက်နေ၏ ။

ထိုစာအုပ်များထဲတွင် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုန်ရွှေများ တို့၏ ဝတ္ထုတိုများ ပါဝင်သော မဂ္ဂဇင်းများ အများစုဖြစ်၏ ။ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်များကို လှန်လှောကြည့်ရင်း တစ်နေရာ၌ မဟာသဘာဝအရှင်ဟုရေးသားထားသော ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုနေ၏ ။ ဆောင်းပါး ရေးသူမှာ မထင်မရှား စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သဘာဝလောကကြီး၏ အစွမ်းသတ္တိများအကြောင်းကို စုံလင်စွာရေးဖွဲ့ပြထား၏ ။ တာတီးသည် ထိုဆောင်းပါးထဲမှ စာသားတော်တော်များများကို ခဲတံဖြင့် မျဉ်းသားထားကြောင်းတွေ့ရ၏ ။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မဂ္ဂဇင်းများကို ဆက်လက်ကြည့်ရှုရာ စာအုပ်များကြား၌ စာရွက် အပိုင်းအစများတွေ့ရပြီး ထိုစာရွက်များပေါ်၌

“ငရဲကလူဟာ ပြာပူလောက်တော့ ဘယ်ကြောက်ပါ့မလဲ၊ ဘာမဆို ငါရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်”

ဟု ကြိုးဝါးထားသော စာသားများကို တွေ့ရလေ၏ ။ တာတီးသည် စိတ္တဇဖြစ်နေသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းသေချာသွားလေ၏ ။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ထိုနေ့က အချိန်ကုန်သွားသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ဆက်ပြီး ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏ ။ အင်စပက်တော်လှမိုးအိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်စေ့ အဒေါ်ကြီး ပြင်ဆင်ပေးသော ထမင်းကို စားသောက်ရင်း နောက်တစ်ကြိမ် နီလာမြိုင်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ ကို သတိရလေ၏ ။

တစ်နေ့မမျှော်လင့်ဘဲ လအတော်ကြာပျောက်နေပြီးမှ နီလာမြိုင်ပြန်ပေါ်လာ၏ ။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူမ၏ မျက်နှာညှိုးငယ်နေပြီး ဆောင့်ကြွားကြွားအမူအရာများ မရှိတော့ချေ။ အင်စပက်တော်လှမိုးက နီလာမြိုင်၏

မျက်နှာကိုမြင်သည်နှင့်

“မင်းဘာကြောင့် ငါ့အိမ်ကို လာရတာ လဲ၊ မင်းကို တစ်သက်လုံး
ငါ့အိမ်မလာနဲ့ ဆိုတာ နားမထောင်ဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်၏ ။ နီလာမြိုင်က ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့်

“ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်လာလို့ပါ၊ ကျွန်မမှာ အားကိုးစရာလဲ မရှိပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏ ။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သူမ၏ ညှိုးငယ်သော
အမူအရာကြောင့် စိတ်ကို လျော့လိုက်ပြီး

“မင်းဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နီလာမြိုင်က စိတ်ပျက်အားငယ်ဟန်ဖြင့်

“ကျွန်ကို အငြိမ့်အဖွဲ့က ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး၊ တစ်မြို့လုံးက
လူတွေကျွန်မကိုဝိုင်းပြီး လှောင်ပြောင်ကြတော့မယ်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊
ကျွန်မမှာ အလုပ်မရှိရင် စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ ဘဝကိုရောက်တော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်း၏ ။

နီလာမြိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိဘဲ အလုပ်ထုတ်ပစ်တာပါ၊ ဇာတ်ပိုင်ရှင် ဦးပကြီး
သားက ကျွန်မကို ကြိုက်နေတယ်၊ ဦးပကြီးသိတော့ ကျွန်မကို အပြစ်မရှိဘဲ
ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ သူမ၏ စကားကို

အင်စပက်တော်လှမိုးယုံကြည်ခြင်းမရှိချေ။ နီလာမြိုင် ကဲ့သို့ လျှပ်ပေါ်လော်လီသော

မိန်းမသည် ဇာတ်ဆရာသားနှင့် ဇာတ်လမ်းရှုပ်မှာသေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ဆရာသည် သူမကို မတူမတန်ဟုဆိုကာ ဇာတ်အဖွဲ့မှ ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးက သူမကို ကြည့်၍

“မင်းကို ဇာတ်အဖွဲ့ ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟုပြောလိုက်၏

ထိုအခါနီလာမြိုင်က

“ကျွန်မအလုပ်တစ်ခု လိုချင်လို့ ရှင့်ဆီကို လာခဲ့တာပါ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက

“မင်းက အငြိမ့်သမတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီပြင်အငြိမ့်အဖွဲ့တွေမှာ သွားပြီးကြိုးစားကြည့်ပါလား”

ဟုပြောလေ၏။ နီလာမြိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်မလဲ အငြိမ့်ပဲကချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူက အငြိမ့်ကခွင့်မပြုတော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

နီလာမြိုင်လို မိန်းမတစ်ယောက်က ချစ်သူစကားကို နားထောင်နေပါလား။ အင်စပက်တော်လုမိုးက

“မင်းရဲ့ချစ်သူက အငြိမ့်ကဖို့ ဘာလို့ ခွင့်မပြုတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ နီလာမြိုင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

““ကျွန်မကို သဝန်တိုလို့ပေါ့ရှင်၊ သူ့စကားကို နားထောင်လို့ ကျွန်မ အငြိမ့်မကတာရှင့်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“မင်းကိုငါ အလုပ်တစ်ခုရှာပေးရမှာလား။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ နီလာမြိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

““ကျွန်မရှင့်ဆီက အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်။ တစ်မြို့လုံးကလူတွေဆီမှာ အလုပ်မလုပ် ချင်ဘူး။ သူတို့အားလုံး ကျွန်မကို လှော်ပြောင်သရော်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကို တစ်မြို့လုံးမှာ ဖေးမကူညီမဲ့သူဆိုတာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“မင်းကို အလုပ်မပေးဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ နီလာမြိုင်က

“ကျွန်မကို ရှင်အလုပ်မပေးဘူးဆိုရင် ဒီမြို့မှာ ကျွန်မ ကြေးစားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နီလာမြိုင်စကားကြောင့် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ သက်ပြင်းချ၍

“မင်းငါ့အိမ်မှာ သန့်ရှင်းရေးနဲ့ ထမင်းချက်လုပ်ပေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ညအိပ်ခွင့်မရှိဘူး။ အနက်(၈)နာရီရောက်အောင်လာပြီး ညနေ(၆)နာရီပြန်ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ နီလာမြိုင်က ဝမ်းသာအားရ ရယ်မော၍

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မအလုပ်ရပြီ၊ ဒီမြို့မှာ ဘယ်သူ ဆီကမှ အောက်ကျို့စရာ မလိုတော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နီလာမြိုင်ကို အလုပ်ပေးခဲ့ခြင်းကို မှားသွားပြီ လောဟု တွေးမိ၏။

တာတီးသည် အပျိုးကြီးကို သဘာဝတရား၏

ကိုယ်စားအဖြစ်ဒဏ်ခတ်ပြီးနောက် မြို့ပြင်ထွက်၍ ကားကြိုကို စောင့်၏။

အတန်ကြာသောအခါ ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးရောက်လာ၍ ကားကြိုလိုက်ခဲ့၏။

သူသည် ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီး၏ အမိုးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ရင်း

လိုက်ပါသွားခဲ့၏။

အပျိုးကြီးကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်သဖြင့် မိမိအလွန်ပင်ပန်းသွား၏။

ထို့ကြောင့် အိပ်စက်ရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ သို့သော် အိပ်မပျော်ဘဲ

မျက်လုံးများကြောင့်နေပြီး နီလာမြိုင်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။

နီလာမြိုင်ကို သူအလွန်ချစ်သော်လည်း အပြစ်ရှိသောကြောင့်

အပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်ရ၏။ သဘာဝတရားကြီးသည် မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာမလိုက်၊

အပြစ်ရှိသူကို အပြစ်ရှိသည့်အတိုင်း ဆုံးမရချေမည်။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ နီလာမြိုင်၊ ငါက သဘာဝ

တရားကြီးရဲ့ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်နေလို့ပါ။ အခုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး

ငရဲပြည်မှာဆိုနေကြပြီပေါ့”

တာတီးသည် နီလာမြိုင်အကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရနေပြန်၏။

ထိုစဉ်က နီလာမြိုင်နှင့် လက်ထပ်ရန် တစ်မြို့လုံးလှည့်၍ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေ၏။

သို့သော် သူ့အတွက် အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရန် ခက်ခဲလှ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်

တာတီးသည် အပေါင်းအသင်း မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တော် နေထိုင်သူဖြစ်၏။

အကူအညီပေးမည့်သူ မရှိဖြစ်နေ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး အလုပ်ကိုရ၏။ သူသည်

အလုပ်ကို လက်ခံပြီးမှ နှုတ်ထွက်လိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော

ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး၏ စားပွဲထိုးများအပေါ် ဆက်ဆံပုံရိုင်းပြလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ရိုင်းပြသူကို သဘာဝတရားကြီးက လက်မခံချေ။ သူသည်

သဘာဝတရားကြီးကို ကိုးကွယ်သူဖြစ်သဖြင့် သဘာဝ၏ အလိုကိုလိုက်ရမည်။

သဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်လို့ မဖြစ်ချေ။ သူသည် မြို့ထဲတွင် အလုပ်ရှာရင်း နေရာတိုင်းတွင် သဘာဝတရားကိုဆန့်ကျင်သူများတွေ့ရ၏ ။ နီလာမြိုင်က အငြိမ့်သမပြန်လုပ်မည်ဆိုသောအခါ တာတီး၏ ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်ရောက်လာပြီး

“အငြိမ့်လောကထဲကို လုံးဝပြန်မဝင်ရဘူး၊ ငါလုံးဝသဘောမတူဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။

နီလာမြိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီမြို့ပေါ်မှာလဲ ငါအလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး၊မြို့ပေါ်ကလူတွေက ငါ့ကို လှောင်ပြောင်ကြ လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ တာတီးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“နင့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ၊ ငါယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို မယုံလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။ တာတီး၏ အမူအရာကြောင့် နီလာမြိုင်က လေးနက်သော အမူအရာဖြင့်

““ဒီမြို့ပေါ်မှာ နင်ဟာ အထူးခြားဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ နင်ဟာဘယ်သူနဲ့မှ မပေါင်းဘဲ တစ်ကိုယ်တော်နေထိုင်တယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ သတ္တိရှိတယ်၊ အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံတယ် ဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်”

ဟုပြောလေရာ တာတီးသည် နီလာမြိုင်စကားကြောင့် များစွာ ဝမ်းမြောက်သွားလေ၏ ။ နီလာမြိုင်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်းရှိသော မိမိအပေါ် ယုံကြည်သူဖြစ်၏ ။ မိမိ၏ အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြုသူဖြစ်၏ ။ မိမိ၏ ယောက်ျားဘဝသည်လည်း နီလာမြိုင်နှင့် တွေ့မှ ပိုမိုဝီပြင်လာလေ၏ ။

နီလာမြိုင်သည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားဟန်နှင့် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါသိပြီ အင်စပက်တော်ဆီမှာ အလုပ်တစ်ခု တောင်းရမယ်၊
ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာတဲ့ အင်စပက်တော်နဲ့ ငါရင်းနှီးတယ်လို့
နှင့်ကိုပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ အင်စပက်တော်ဟာ အင်မတန် သိက္ခာရှိတဲ့
လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူများကိုလည်း ကူညီတတ်တယ်၊ သူ့အိမ်မှာ အိမ်အလုပ်တွေကို
ငါလုပ်ရမယ်၊ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရှာမှ ငါတို့မြန်မြန်နီးရမယ်၊ ဟုတ်လား”

ဟုပြောလေ၏ ။ တာတီးသည် နီလာမြိုင်ထံမှ

“ငါတို့မြန်မြန်နီးရမယ်”

ဟူသောစကားကြောင့် တားဆီးရန် မကြိုးစားတော့ချေ
အင်စပက်တော်သည် ဂုဏ်သိက္ခာ နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သဖြင့် သဘာဝတရားကြီး၏
အလိုကျနေထိုင်သူဖြစ်မှာသေချာ၏ ။

•••

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တာတီး၏ အိမ်ကို ဆက်လက်ရှာဖွေရာ
ယဇ်မျိုးအင်စပက် အဘိုးကြီး၏ လက်ထပ်စာချုပ်ကို တွေ့ရှိရ၏ ။ ယဇ်မျိုးအင်စပက်
အဘိုးကြီးသည် မော်လမြိုင်မြို့၌ အဘွားကြီးကို
ခမ်းနာသိုက်မြိုက်စွာလက်ထပ်ခဲ့ကြောင်း သတင်းစာ အချက်အလက်များ
အရသိရ၏ ။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မော်လမြိုင်မြို့သို့သွားပြီး
ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့်
အချက်အလက်များကို ရှာဖွေ ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။ ထို့ကြောင့်
မော်လမြိုင်သို့သွားရန် အထုပ်အပိုး ပြင်ဆင်နေမိ၏ ။ မော်လမြိုင်သို့ သွားကာနီးတွင်
ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်ကသူ၏ ပခုံးကို ပုတ်၍

“မောင်ရင် ဒီအမှုကို လိုက်တာ အားရစရာကောင်းလိုက်တာ၊

မောင်ရင်ရဲ့လုံ့လဝီရိယ နဲ့ဆိုရင် ဒီအမှုပေါ်မှာသေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသူအငြိမ့်

သမလေးဟာ တစ်ခါတုန်းက မောင်ရင်ရဲ့ အိမ်မှာ အိမ်စေလုပ်သွားသေးတယ်ဆို”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်၏ အမေးကြောင့်
သူတုန်လှုပ်သွား၏။ ပြီးမှ အလေးအနက်မထားဟန်ဖြင့်

““မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏလေးဝင်လုပ်သွားတာပါ။ ကောင်မလေးကို
အငြိမ့်အဖွဲ့က ထုတ်လိုက်လို့၊ စားဝတ်နေရေးအတွက် ခဏ ဝင်လုပ်သွားတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဝန်ထောက် ဦးဘကျော်ထံမှ
ပြန်လာပြီးနောက် နီလာမြိုင်မိမိအိမ်၌ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းကို သတိရနေ၏။

နီလာမြိုင်သည် နံနက်(၈)နာရီ အိမ်သို့လာပြီး သူ့အတွက် ထမင်းကြော်၊
ဝက်အူချောင်း၊ ကြက်ဥကြော် စသည်ဖြင့် စီစဉ်ပေးလေ၏။ ထို့နောက်
အိမ်သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပေးပြီး နေ့လယ်စာကို ချက်ပြုတ်ပေးလေ၏။
နီလာမြိုင်သည် နာမည်ပျက်များစွာဖြင့် ကျော်ကြားသော
ယိမ်းသမတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏ အိမ်၌
အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင်ကြိုးစား၏။

သူမ၏ ပြင်ဆင်မှုများမှာ စေတနာပါပြီး အိမ်ရှင်မ တစ်ဦးနှင့်
တူသလိုခံစားရ၏။ မိမိနေ့လယ်စာ စားချိန်များနှင့်ဆုံလျှင် သူမ
ချက်ပြုတ်ထားသော ဟင်းများကို စားချင်စဖွယ် ဖြစ်အောင် ပြောဆိုပြီး အနီး၌
ဂရုတစိုက်ပြင်ဆင် ကျွေးမွေးတတ်၏။ ထို့အပြင် အင်စပက်တော် လှမိုး၏ အင်္ကျီ
အဝတ်အစားများကို ဖြူစင်စွာ လျှော်ဖွပ်ပေးပြီး သပ်ရပ်စွာမီးပူတိုက်ပေး၏။
အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မိမိကို ဇနီးမယားကဲ့သို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးသော
နီလာမြိုင်ကို စိတ်ထဲတွင်ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေမိ၏။ ဤမိန်းကလေးသည်
မိမိထက်အသက်များစွာ ငယ်ရွယ်ပြီး တစ်မြို့လုံး၏ အလယ်တွင်
မကောင်းသောနံ့မည်သတင်းနှင့်ကျော်ကြားနေသူဖြစ်၏။

ထို့အပြင် သူမ၌ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက် ရှိသည်ဆို၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နီလာမြိုင်ကဲ့သို့ မိန်းကလေးကို
စိတ်ကူးမယဉ်သင့်ကြောင်း မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေးနေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်၏ မွေးနေ့ဖြစ်သောကြောင့်
ဦးဘကျော်၏ အိမ်ကြီး၌ ညစာဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံ၏။ ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်သည်
အင်စပက်တော်လှမိုးကို အရက်အနည်း ငယ်တိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မိမိကိုယ်မိမိ အူရိုင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းသိသဖြင့်
အရက်ကို အနည်းငယ်သာသောက်၏။ သို့သော် ဧည့်ခံပွဲသို့ ရောက်ရှိနေသော
စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက အင်စပက်တော် လှမိုးအား အတင်းအဓမ္မအရက်များ
တိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အရက်အလွန်အကျွံမူးပြီး
အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာ၏။ အင်စပက်တော် လှမိုးသည် မိမိ၏ ကားကိုပင်
မမောင်းနိုင်သဖြင့် ဝန်ထောက်ဦးဘကျော်၏ ဒရိုင်ဘာက
လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အိမ်တံခါးကို နီလာမြိုင်က
ဖွင့်ပေးသဖြင့် အံ့ဩသွားပြီး

“ဟင်...နင်မပြန်သေးဘူးလား၊ ဒီအချိန်ထိ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လို့
ရှိနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ နီလာမြိုင်က ယိမ်းယိုင်းသွားသော
အင်စပက်တော်လှမိုးကို ထိန်းကိုင်၍

“ရှင်ဒီနေ့အိမ်ပြန်နောက်ကျတော့ ကျွန်မက ဘာမှန်းညှာမှန်း မသိဘဲ၊
အိမ်စောင့်ပေးနေ ရတာ ပေါ့၊ ရှင်ပြန်လာတော့လဲ၊ အရက်တွေ အမူးလွန်လာတယ်၊
ရှင်ထမ်းမစားတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မပြန်တော့မယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက အာလေးလျှာလေးဖြင့်

“ပြန်တော့၊ နင်အမြန်ဆုံးပြန်တော့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့အော်ဟစ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ၌ ယိမ်းယိုင်၍

လဲကျသွားလေ၏။ နီလာမြိုင်သည် အိမ်ထဲမှ ထွက်ရန်
ကြံရွယ်ပြီးကာမှ ဧည့်ခန်းထဲတွင် လဲကျနေသော အင်စပက်တော် လှမိုးကို ကြည့်၍
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ၏။

နီလာမြိုင်သည် အင်စပက်တော်လှမိုး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို မနိုင်တနိုင်ဖြင့်
ပွေ့ထူ၍ အိပ်ခန်းသို့ ပို့ဆောင်ပေး၏။ ထို့နောက် အင်စပက်တော်လှမိုးကို
ခုတင်ပေါ်သို့ပ တင်ပေးလိုက်ပြီး အိမ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

နီလာမြိုင်သည် အိမ်တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ
အင်စပက်တော်လှမိုးကို စိတ်မချသလို ဖြစ်သွားပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ၏။
အင်စပက်တော်လှမိုးက နီလာမြိုင်ဝင်လာမှန်းမသိဘဲ ခုတင်တစ်ဖက်သို့
လိမ့်လိုက်ရာ ခုတင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

နီလာမြိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူ၍ အင်စပက်တော် လှမိုးကို
ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်တင်ရန်ကြိုးစားလေ၏။ သို့သော် အင်စပက်တော်လှမိုး၏
ကိုယ်ခန္ဓာကို မနိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့ နှစ်ဦးသားပြုလဲကျသွား၏။
အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နီလာမြိုင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
ပွေ့ဖက်ထား၏။

နီလာမြိုင်က အင်စပက်တော်လှမိုး၏ လက်မှ ရုန်းကန်၍
မောပန်းစွာဖြင့်

“ကျွန်မကိုလွှတ်ပါ”

ဟုတီးတိုးပြော၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက မည်သည့်စကားကိုမျှ
မဆိုဘဲ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြာမြင့်စွာ ပွေ့ဖက်ထား၏။
မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ နီလာမြိုင်၏ ရင်ထဲတွင် ပူလောက်လာပြီး
မျက်လုံးအစုံကို စုံမှိတ်ထားလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးလည်း ရှေ့ဆက်ပြီး
ဘာဖြစ်မှန်း မမှတ်မိတော့ချေ။

နီလာမြိုင်သည် နောက်တစ်နေ့ အစောကြီးထ၍ သူ၏ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် နောက်တစ်နေ့ သို့ရောက်သောအခါ ညကအဖြစ်ကို ပြန်တွေးပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ မိမိကိုယ်မိမိအပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။ ညက နီလာမြိုင်နှင့် ကာမဆက်ဆံမိသွားသည်ထင်မိ၏။ ညသို့ရောက်သောအခါ နီလာမြိုင်အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြန်၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သူမကို မဝံ့မရဲကြည့်၍

“ညက ငါတို့ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ နီလာမြိုင်က အရေးမပါဟန်ဖြင့်

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရှင်အမူးလွန်ပြီး ခုတင်ပေါ်ကပြုတ်ကျလို့ တစ်ညလုံး ကျွန်မစောင့်အိပ် ပေးရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သူမကို မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ၊ ငါတို့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နီလာမြိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို၊ ရှင်ကျွန်မစကားကို ဘာလို့ မယုံတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ငါ့ကိုယ်ငါမလုံမလဲဖြစ်နေမိတယ်၊ ညက ငါတို့ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဒီနေ့စပြီး မင်းငါ့အိမ်မှာ ဆက်ပြီး အလုပ်မလုပ်နဲ့တော့၊ မင်းကို ၆ လစာပေးပြီး ငါအလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ဒီအိမ်မှာလုပ်ပါရစေလို့ မင်းငါ့ကိုမတောင်းပန်ပါနဲ့၊ မင်းအိမ်မှာရှိနေရင် ငါ့ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တပျက်စီး သွားနိုင်တယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး သူမအတွက် ဖိလစာငွေကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးပြီး
အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ အတန်ကြာသောအခါ နီလာမြိုင်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ
စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ငွေစက္ကူများကို ယူမသွားကြောင်းတွေ့ရ၏။
ထိုနေ့မှစ၍ နီလာမြိုင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ယခုနီလာမြိုင်ကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံချိန်၌
ဓားဒဏ်ရာဖြင့်သေဆုံးနေလေပြီ။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် နီလာမြိုင် အကြောင်းကို
ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ခရီးထွက်ရန် ဓါတ်ဆီအပြည့်ဖြည့်ပြီး ဝပ်ရှော့ဆရာနှင့် ကားကို
စစ်ဆေးလေ၏။ ဝပ်ရှော့ဆရာက ကားကောင်းကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့်
မော်လမြိုင်မြို့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။ မကြာမီ သုံးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုနှင့်
ပတ်သက်၍ သဲလွန်စများ ရှိမည်ဟု ယုံကြည်မိလေ၏။

•••

တာတီးသည် ကုန်ကားကြီးနှင့် လိုက်ပါလာရင်း ပဲခူးမြို့မှာ
ရှိနေလိမ့်မည်။ သူသည် မုတ္တမဘက်သို့ထွက်ခွာမည့် ကုန်ကားကြီး ဖြင့်လိုက်ခဲ့ပြန်၏
။ လော်ရီကားကြီး၏ ခေါင်မိုးပေါ်မှ လိုက်ပါသဖြင့် ပူပြင်းသောနေ၏ ဒဏ်ကို
ခံနေရ၏။

သို့သော် မိမိကိုယ်မိမိသဘာဝတရား၏ တမာန်တော်ဟု
ယူဆလိုက်သည့် အချိန်မှ စ၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းမရှိတော့ချေ၏
ငရဲကလူပြာပူလောက်ကို ဘယ်တော့မှမကြောက်ဟု ယူဆ ထား၏။ ထို့ကြောင့်
အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

သူသည် ကားစီးရင်း မကြာခဏ နီလာမြိုင်၏ မျက်နှာကို မြင်နေမိ၏။
နီလာမြိုင်သည် မိမိနှင့် အတူလိုက်ပါလာသကဲ့သို့ ခံစားနေလေ၏။

လမ်းခရီး၌ ကြုံတွေ့ရသော မိန်းကလေးအချို့သည် နီလာမြိုင်၏

မျက်နှာများဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ သူ၏ ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားပြီး
ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိလေ၏။

နီလာမြိုင်သည် မိမိဘဝ၏ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးချစ်သူဖြစ်၏။
သူသည် သဘာဝတရား၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာများရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။
သဘာဝတရားကြီးသည် မျက်နှာများခြင်းကို ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်။
ထို့အထူလိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်း၊ လှောင်ပြောင်သရော်ခြင်း တို့ကိုလည်း
ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ချေ။

မိမိဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနှိမ်ခံဘဝနှင့် နေထိုင်လာခဲ့ရ၏။
မိမိကိုမွေးစားသော အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ၎င်းတို့၏
သိက္ခာမကျအောင် မိမိကို သားအရင်းဟု ပြောဆို၍ ကွယ်ရာ၌ မူ
မိမိကိုမွေးစားသားဟုဆိုကာ အမျိုးမျိုးနိမ့်ချဆက်ဆံ၏။

အဘွားကြီးက မိမိလူမှန်းသိတတ်စေရန်အရွယ်ကပင်

“နင့်ကို ငါတို့မွေးစားခဲ့ကြတာ၊ နင်ဟာမျိုးရိုးကောင်းတဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊
နင်အမေက မကောင်း တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် နင်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာပေါ့”

ဟုပြောဆိုလေရာ တာတီးသည် အဘွားကြီးကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“အမေ....ကျွန်တော်ကို နောက်နေတာလား၊ ဒီလိုတော့
မနောက်ပါနဲ့ဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အဘွားကြီးက လှော်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ပြီး

“နင့်ကိုနင် သိပ်အထင်ကြီးနေသလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ငါတို့လင်မယားကို ကလေးမရ နိုင်တဲ့သူတွေဆိုပြီး အထင်သေးမှာစိုးလို့ နင့်ကိုသား
အရင်းလို့ လိမ်ညာထားတာဟဲ့၊ တကယ်တော့ နင်က သားအရင်းမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ တာတီးသည် အဘွားကြီး၏ မျက်နှာကို

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“အမေတကယ်လားဗျာ၊ ကျွန်တော်သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ၊
တကယ်လား”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် အခန်းထောင့်၌ ဓါတ်ပြားဖွင့်နေသော
အဘိုးကြီးကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများ၌
ကရုဏာအရိပ်အငွေ့ကို မတွေ့ရဘဲ သရော်လှောင်ပြောင်ခြင်းကိုသာမြင်ရလေ၏။
အဘွားကြီးသည် ပြောရင်းစိတ်အား တက်ကြွလာပြီး မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်၍
အညိုရောင်စာအိတ်ကြီး တစ်အိတ်ကိုယူလိုက်၏။ ထိုစာအိတ်ကြီးသည်
မိမိဘဝအတွက် သေမိန့်ကျသော စာအိတ်ကြီးနှင့် အလားသဏ္ဌာန် တူလေ၏။

အဘွားကြီးသည် အညိုရောင် စာအိတ်ကြီးထဲမှ စာချုပ်တစ်စောင်ကို
ထုတ်ယူလိုက်ပြီး

“မျိုးမစစ်တဲ့ကောင်၊ မင်းဟာဘာကောင်လဲ ဆိုတာသိချင်ရင်
ဒီစာချုပ်ထဲမှာ ကြည့်ပေတော့၊ မင်းကိုနွားတစ်ကောင်ဝယ်သလို ပိုက်ဆံပေးပြီး အဲဒီ
တုန်းက ရွှေဒင်္ဂါး သုံးပြားပေးခဲ့ရတယ်၊ ဟောဒီစာချုပ်ထဲမှာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၊ မင်းကို
အပြီးအပိုင်မွေးစားမယ် ဆိုပြီး ဝယ်လာခဲ့တာဟဲ့၊ စာချုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ဒေါ်လှရင်ဆိုတဲ့
မိန်းမက မော်လမြိုင်မှာနေတာ၊ ဒီမိန်းမက ကလေးတွေကို ရောင်းပေးနေတဲ့
ပွဲစားမပဲ၊ စာချုပ်ထဲမှာ ဒေါ်လှရင်နာမည်နဲ့ သူ့လိပ်စာပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ တာတီးသည် စာချုပ်ထဲရှိ အကြောင်းအရာ များကို
ဖတ်ရှုပြီး ကမ္ဘာကြီး ပြိုကျသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေ၏။

“သွားပါပြီ၊ မိမိဘဝမှာ အရေးပါတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ပါလား၊
ဒါကြောင့်ငါ့ကို အဘိုးကြီးအဘွားကြီး လင်မယားက မကြင်နာတာကိုး”

ဟုရင်နာနာဖြင့်တွေးလိုက်လေ၏။
မိမိဘဝတစ်လျှောက်လုံးမကောင်းပြောခံရပုံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။

အဖွားကြီးသည် သူဘာလုပ်လုပ် မည်သည့်အခါမှ အကောင်း မမြင်ဘဲ
အဆိုးဘက်မှသာ ပြောဆိုတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိမိကိုယ်မိမိ
ယုံကြည်မှုနည်းပါးခဲ့ရ၏။

ဘဝတူသူငယ်ချင်းများအလယ်၌ အမြဲအထီးကျန်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကြာတော့
လူတွေအားလုံး သူ့ကို လှော်ပြောင်သရော်နေသည်ဟုမြင်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လူတွေကိုလည်း မိမိဘက်ကအကောင်းမမြင်တော့ချေ။
ထိုအခါ သူ့ကို ရန်လိုသူတစ်ဦးလို အများက သတ်မှတ်ကြ၏။ ကျောင်း၌
ပြဿနာရှာတတ်သော ကလေးဟု ဆရာများက မြင်လာကြ၏။ (၈)တန်းစာမေးပွဲ၌
စာတွေရပါလျက် သူစာမေးပွဲ ကျ၏။ စာမေးပွဲခန်း၌ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်
ဖြေချင်ရာဖြေလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ (၈)တန်းစာမေးပွဲကျသောအခါ
အဘွားကြီးက သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းပါသည် ဆိုပြီး
အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲလေတော့၏။ အဘိုးကြီးက

“ခွေးဖြစ်မဲ့ကောင်”

ဟု အကြိမ်ကြိမ်အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး ကန်ကျောက်လေ၏။
သူရင်နာနာဖြင့် ခေါင်းငုံ့ နေရ၏။ နီလာမြိုင်က လက်ထပ်ရန်
အလုပ်ရှာဟုပြောသဖြင့် တစ်မြို့လုံးလှည့်ပြီး အလုပ်ရှာ၏။

သို့သော် မိမိ၏ အလုပ်ရှင်များ အားလုံးက သဘာဝတရားကို
ဆန့်ကျင်နေသူများဖြစ်နေ၏။ သဘာဝတရားကို ဆန့်ကျင်သူများနှင့်
မိမိပေါင်းသင်းလို့ရမှာမဟုတ်။ သဘာဝတရားကို မဆန့်ကျင်သူဆို၍ ဝပ်ရှော့ဆရာ
ဦးဘဘာသာရှိ၏။ ဦးဘဘာက သူ၏ ပခုံးကိုပုတ်၍

“ငါဝပ်ရှော့နာမည်ကိုကသဘာဝတဲ့ကွ၊ဒါကြောင့် ငါ့ဆီမှာ
အလုပ်ဝင်မယ်ဆိုရင် သဘာဝ အတိုင်းနေ၊ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်တဲ့
အလုပ်မလုပ်ရဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သဘာဝကို ဘယ်တော့မှ မဆန့်ကျင်ဘူး၊

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အင်အားအကြီးဆုံးအရာက သဘာဝ တရားပဲကွ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးဘဘ၏ စကားကို သူ့အလွန်သဘောကျသွား၏။
ထို့ကြောင့် ဦးဘဘ၏ ဝပ်ရှော့၌ အလုပ်သင်အဖြစ်ဝင်လုပ်ရန် သဘောတူလိုက်၏။

ထိုအကြောင်းကို အဘိုးကြီး အဘွားကြီးသိသောအခါ ခါးခါးသီးသီး
ဆန့်ကျင်ကြ၏။ အဘိုးကြီးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“မင်းက ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်မင်းရဲ့သားဆိုတာမေ့နေပြီလား
ခွေးကောင်၊ မျိုးမစစ်တဲ့ ကောင်၊ မင်းဝပ်ရှော့မှာ ဝင်အလုပ်လုပ်ရင် ငါ့ကိုလူတွေက
ဘာပြောကြမှာလဲ”

ဟုဆူပူကြိမ်းမောင်းရှိ၏။ အဘွားကြီးကလည်း

“နင့်ဘာသာ မျိုးမစစ်ရင် မျိုးမစစ်တဲ့မိဘတွေနဲ့နေမှ အောက်တန်းကျတဲ့
အလုပ်ကိုလုပ်၊ ငါတို့ဆီမှာနေရင်တော့ အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ရဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အဘွားကြီး၏ စကားကြောင့် တာတီးသည်
စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ကျွန်တော်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီဗျ၊ ဒီနှစ်ကုန်ရင်သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ၊
ကျွန်တော်မှာ အလုပ်ရှိမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အဘွားကြီးသည် မိမိကို
ရွံ့ရှာစရာသတ္တဝါတစ်ဦးကဲ့သို့ကြည့်လိုက်ပြီး

““ချစ်သူရနေပြီဟုတ်လား၊ ဘာချစ်သူလဲ၊ ဒီမြို့တစ်မြို့လုံး မိန်းမကောင်း
တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ အေးလေ၊ နင်လိုကောင်ကို ယူမယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက
မိန်းမကောင်းဘယ်ဟုတ်တော့မှာလဲ၊ နင့်ကို ငါတို့ မွေးစားရတာ ဘာအကျိုးရှိသလဲ၊
ကျွေးရ၊ မွေးရ၊ ကျောင်းထားရနဲ့ ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊

အချိန်တန်တော့ မျိုးမစစ်တဲ့ကောင်က အောက်တန်းကျတဲ့လမ်းကိုပဲ
လိုက်တော့တာပဲ။ မိန်းမယူတော့မယ်တဲ့။ နင့်ကို တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးလာတဲ့
သူတွေကို ကျေးဇူးဆပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရှိရဲ့လား၊ အမျိုးယုတ်ကောင်ရဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း
သဘာဝတရားသည် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးကို သက်ညှာနေမည်မဟုတ်။
သူ့ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူပြီး

“သဘာဝတရားကို မဆန့်ကျင်နဲ့ဗျ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောလိုက်လေ၏။ အဘွားကြီးသည်
အမိပ္ပါယ်ကောက်လွဲသွားပြီး

“ဘာ...မိန်းမယူချင်တာ သဘာဝဟုတ်လား၊ နင်တော်တော်
အကြောထနေသလား၊ နင်ငါတို့ကိုဘယ်လိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးပြုမှာလဲ၊
အောက်တန်းစားရဲ့”

ဟုအော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ အဘိုးကြီးက
ကြားဝင်ဖြတ်ပြောပြန်၏။

“ဒီမြို့မှာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို
မင်းချဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ ဝပ်ရှော့မှာလည်း မလုပ်ရဘူး”

အဘိုးကြီး၏ စကားသည် သူ၏ အနာဂတ်ကို မှောင်အတိကျသွားစေ၏

။

...

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မော်လမြိုင်မြို့သို့ရောက်သော အခါ
မြို့စွန်ရှိလှမတန်းဟူသော ရပ်ကွက်သို့ သွားရောက်ပြီး မိမိရရှိထားသော
လိပ်စာများအတိုင်း ရှာဖွေလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်တင်ရီဆိုသော မိန်းမကြီးကို သက်ရှိထင်ရှား တွေ့ရပြီး
အပ်ချုပ်သင်တန်း တစ်ခုလုံးကို ဦးစီးလုပ်ဆောင်နေ၏။ ဒေါ်တင်ရီသည်
ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်အဘိုးကြီး အဘွားကြီး၏ လက်ထပ်စာချုပ်၌
သက်သေအဖြစ်လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သူဖြစ်၏။

ဒေါ်တင်ရီသည် ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်အဘိုးကြီးကို
ကောင်းစွာမှတ်မိပြီး မော်လမြိုင်မြို့၌ နေထိုင်ရင်း သိကျွမ်းခဲ့သည်ဆို၏။

ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်အဘိုးကြီးသည် လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်ပြီး
အိမ်ထောင်ကျသူ ဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ ကျန်သော အသိသက်သေနေရာတွင်
လက်မှတ်ရေးထိုးသော ဦးဘိုးစ ဆိုသူမှာ
လွန်ခဲ့သောနှစ်ကမှသေဆုံးခဲ့ကြောင်းသိရ၏။ ဒေါ်တင်ရီက

“သူတို့လင်မယားမြို့ကိုပြောင်းသွားတုန်းက ကလေး မရသေးပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဒေါ်တင်ရီစကားကြောင့်
အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်...သူတို့လင်မယားမှာ ကလေးမရတာ သေချာတယ်ပေါ့၊ဒါဆိုရင်
သူတို့လင်မယားပြ လေ့ရှိတဲ့ ဆရာဝန်တွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်တင်ရီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူတို့ပြလေ့ရှိတဲ့ ဒေါက်တာကတော့ ဒေါက်တာ ဦးဘဦးကြီးပဲ၊
အဘိုးကြီးက အသက်ကြီးပေမဲ့ ဆေးကုနေတုန်းပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဒေါက်တာ
ဦးဘဦးကြီးထံသို့သွားရောက် မေးမြန်းပြန်၏။ ဦးဘဦးကြီးသည် အသက်(၇၀)
ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသော်လည်း ယနေ့အထိ ဆေးကုနေတုန်း ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာဦးဘဦးကြီးသည် အင်စပက်တော်အဘိုးကြီးကို

ကောင်းစွာမှတ်မိပြီး စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့်

“သူတို့လင်မယားက ကလေးမရခဲ့ပါဘူး၊ ကလေးမရလို့
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ညစ်နေကြတယ်၊
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကလေးရူးရူးနေလို့၊ ကျုပ်လဲတတ်သလောက်၊
မှတ်သလောက်၊သင်ပြပေးခဲ့တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ကြားရတာ
စိတ်မကောင်း လိုက်တာ၊ မော်လမြိုင်မှာနေတုန်းက ကလေးမရတာ သေချာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်
အဘိုးကြီးလင်မယား ပြောင်းရွှေ့လာသည့်အချိန်နှင့်
မိမိတို့မြို့သို့ရောက်ရှိသောနေ့စွဲကို ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို
သဘောပေါက်သွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“တာတီးဟာ သူတို့လင်မယားရဲ့သား အရင်းမဟုတ်တာ သေချာပြီ၊
ငါတို့မြို့ပေါ်မှာ အဘိုးကြီးအဘွားကြီး လင်မယားက တာတီးကို သားအရင်းလို့
ကြော်ငြာထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တာတီးက သူတို့သားအရင်းမဟုတ်ဘူး၊ တာတီးကို
သူတို့ဘယ်ကမွေးစားခဲ့တာလဲ”

ဟုတွေးတောနေမိ၏။

...

တာတီးသည် မုတ္တမသို့ရောက်သောအခါ လော်လီကားပေါ်မှဆင်း
မော်လမြိုင်ဘက်သို့ ကူးခဲ့လေ၏။

မော်လမြိုင်သို့ရောက်လျှင် ကမ်းနားလမ်းရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခန်း၌
ဝင်၍ အိပ်စက်လေ၏။

မှောင်ရီသန်းစပြုသောအခါ တစ်ဖက်ခန်းရှိ လင်မယားနှစ်ယောက်၏

ရန်ဖြစ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

ယောက်ျားဖြစ်သူက မိန်းမအားအပြင်းအထန်ရိုက်နှက်နေပုံရ၏။

မိန်းမက နာကျင်စွာ အော်ဟစ်၍

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်.....တောင်ပန်ပါတယ်”

ဟုပြောဆိုနေလေ၏။

သို့သော် ယောက်ျားဖြစ်သူက ရက်စက်စွာရိုက်နှက်ဆဲ ဖြစ်ပုံရ၏။

တာတီးသည် ထိုအသံများကိုနားထောင်ပြီး လက်သီးကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်၏။

သဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်သော အပြုအမူများကို ကျူးလွန်နေပေပြီ။
သဘာဝတရား၏ တမန်တော်ဖြစ်သော မိမိကို ဖိတ်ခေါ်နေခြင်းပေလော။

မိမိသည် သဘာဝတရားကြီး၏ ကိုယ်စား မကောင်းမှုများကို
နှိမ်နင်းရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင်ရှိသော ဓားမြှောင်ကို
ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် လွဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင်ရန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တစ်ဖက်ခန်းမှ ဆူညံသံများငြိမ်သက်သွားလေ၏။

တာတီးသည် အတန်ကြာအောင်စောင့်ကြည့်၏။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မည်သည့် အသံမျှ မကြားရတော့ဘဲ
ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ထိုသို့ဆိုလျှင် သဘာဝတရား၏ အလိုနှင့်ကိုက်ညီသွားပေပြီ။
မိမိဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းပေး စရာမလိုတော့ချေ။ ငရဲကလူသည် ပြာပူကို
ဘယ်တော့မှ မကြောက်တော့....။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မော်လမြိုင်မြို့၌ ပင် ဆက်လက်၍
နေထိုင်၏ ။

အင်စပက်တော်လှမိုး နေ့လယ်စားစားနေစဉ် တည်းခိုခန်းသို့
လူတစ်ဦးရောက်လာပြီး အင်စပက်တော်လှမိုးအမည်ဖြင့် စာ တစ်စောင်ပေးလေ၏ ။
စာပေးသူမှာ ဒေါက်တာ ဦးဘဦး ဖြစ်၏ ။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဒေါက်တာဦးဘဦး ကြီးထံသို့
ရောက်သောအခါ ဦးဘဦးကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော် လင်မယားရဲ့ဆေးမှတ်တမ်းကို
ကျုပ်ပြန်တွေ့ပြီ၊လွန်ခဲ့တဲ့ညက ကျုပ်အိပ်မပျော်တာနဲ့ အနှစ်(၂၀)ကျော်က
ဆေးမှတ်တမ်းကို ပြန်ရှာကြည့်တယ်၊ ဆေးမှတ်တမ်းကို ပြန်ရှာကြည့်တော့
သူတို့ပြဿနာက သားသမီး မရနိုင်တဲ့ပြဿနာပဲ၊ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး
သားသမီး သိပ်လိုချင်ကြတယ်။ ပြဿနာကတော့ အဘိုးကြီးရဲ့ပြဿနာလို့
ထင်တယ်၊ အဘိုးကြီးက နယ်ဘက်မှ အမှုထမ်းတုန်းက မြင်းစီးခဲ့တယ်၊ မြင်းစီးရင်း
သူ့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာ အောက်ပိုင်းကိုထိခိုက်ခဲ့ဖူးတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

““သူတို့မော်လမြိုင်က ပြောင်းလာပြီး ကျုပ်တို့မြို့ကိုရောက်တော့
ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ် ဒေါက်တာ၊ရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်းမှာ
ကလေးတစ်ယောက်မွေးတယ်ဆိုတော့ ထူးဆန်းမနေဘူးလား၊ သူတို့
ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားတာ သေချာတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဦးဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

““သေချာတာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့ဆေးမှတ်တမ်းထဲမှာ

ကလေးတစ်ယောက်မွေးစားကြောင်း အထောက်အထားတွေ့လိုက်လို့
အင်စပက်တော်ကို လူကြုံနဲ့စာပေးလိုက်ရတာ ပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းထဲမှာ
ပန်းပဲတန်းရပ်က ဒေါ်လှရင်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့လိပ်စာကို မထင်မရှားရေးမှတ်
ထားတာတွေ့တယ်၊ အဲဒီ ဒေါ်လှရင်ဆိုတာ အရင်တုန်းက
ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ကလေးတွေကို ရောင်းစားတဲ့ ပွဲစားမပဲ၊နောက်တော့
ပုလိပ်အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျသွားခဲ့တယ်။

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည်
လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“ဟင်၊ အဲဒီ ဒေါ်လှရင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး အခုရှိနေသေးလား ဒေါက်တာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏ ။ ဒေါက်တာဦးဘဦးကြီးက ခေါင်းကုတ်၍

“ဒေါ်လှရင် ထောင်ကထွက်လာပြီး နောက်ပိုင်းမှာ၊ ငါးခြောက်ရောင်းပြီး
အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်းတယ်။နောက်ပိုင်းတော့ မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေမှာ
မွေ့ပျော်တဲ့ ဒေါ်လှရင်ဟာ မိန်းကလေး
ငယ်ငယ်လေးတွေမွေးပြီးဇိမ်ခေါင်းအလုပ်ကိုလုပ်စားနေတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဒေါ်လှရင်ဆိုသော
မိန်းမကြီးကို အမြန်ဆုံးသွားရောက်တွေ့ဆုံလို၏ ။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ
ဦးဘဦးကြီးထံတွင် လိပ်စာတောင်း၍ ပန်းပဲတန်းရပ်ရှိ ဒေါ်လှရင်၏
အိမ်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏ ။ ဒေါ်လှရင်ကိုတွေ့လျှင် တာတီးသည်
ယဇ်မျိုးအင်စပက်တော်လင်မယား၏ မွေးစားသားဖြစ်ကြောင်း
အထောက်အထားတွေ့ရနိုင်၏ ။